

பொலிஸ் நிலையத்தில் 48 மணித்தியாலத்திற்குப் பின் என்ன நடக்கும்

பாராளுமன்றத்தில் சென்ற 22 ஆம் திகதி விவாதித்த கோவையின் திருத்தம் ஒன்றின்படி பொலிஸாரின் புலனாய்வு ஒன்று இருபத்துநான்கு மணிநேரத்திற்குள் முடிக்கவியலாத போது சந்தேக நபரை நாற்பத்தெட்டு மணிநேரம் நீதிவான் முன்னர் ஆஜர் செய்யாமல் பொலிஸ் நிலையத்தில் வைத்து விசாரணை செய்யலாம் என்பதாகும். இத்திருத்தத்திற்கு பலர் எதிர்ப்புத் தெரிவித்ததுடன் மனித உரிமை நிறுவனங்களும் எதிர்ப்புத் தெரிவித்ததுடன் இலங்கைப் பாராளுமன்றம் 77 மேலதிக வாக்குகளால் இத்திருத்தத்தை நிறைவேற்றியுள்ளது.

சாதாரணமாக சில விஷேட சூழ்நிலைகள் தவிர்ந்த ஏனைய சந்தர்ப்பங்களில் ஒரு சந்தேக நபரை 24 மணிநேரத்திற்கு மேல் பொலிஸ் நிலையத்தில் வைப்பதற்கு நாடுகள் விரும்புவதில்லை. உதாரணமாக எமது அயல்நாடான இந்தியாவில் கைது செய்யப்பட்டவரை 24 மணிநேரத்திற்கு மேல் காவலில் வைக்கக்கூடாது என்று கூறப்பட்டுள்ளது. இலங்கையிலும் அதே நிலையேயிருந்தது.

ஆயினும், தற்போது அது மாற்றப்பட்டுள்ளது. இம் மாற்றத்துக்கான விவாதத்தை முடித்து வைத்த அமைச்சர் கூறியது என்னவெனில்;

இவ்வாறு 48 மணித்தியாலத்திற்கு தடுத்து வைக்கப்படும் சந்தேக நபர்கள் ஒரு சில தண்டனைச் சட்டக்கோவைக் குற்றங்களுக்கு மட்டுமே அவ்வாறு தடுத்து வைக்கப்படும் என்று கூறியுள்ளனர். கொலை, கற்பழிப்பு, ஆள்கடத்தல் போன்றவற்றை ஒத்ததாகும் குற்றங்களுக்கு மட்டுமே என்று கூறியுள்ளது கவனிக்கத்தக்கது.

எனினும், இச்சட்டத்திற்கு எதிரானவர்கள் பின்வரும் காரணங்களை எடுத்துக்கூறி இச்சட்டத்தினை எதிர்க்கின்றனர்.

1. தற்போது புலன் விசாரணை ஒன்று 24 மணிநேரத்திற்குள் முடியாவிட்டால் பொலிஸார் சந்தேக நபரை நீதிவான் முன்னர் கொண்டு வரவேண்டும். நீதிவான் சந்தேக நபரை விளக்கமறியலில் வைத்த பின்னர் பொலிஸாருக்கு தேவைப்பட்டால் நீதிவானுக்கு ஒரு விண்ணப்பத்தை செய்து சந்தேக நபரை விசாரணை செய்ய அனுமதி கோரலாம். நீதிவான் அனுமதி வழங்குவது வழக்கம். உதாரணமாக குற்றமொன்றுக்கு தேவையான சந்தேக நபர் ஒருவர் பொலிஸாரின் கையில் சிக்காமல் நீதிவான் நீதிமன்றத்தில் சரணடைந்து நேரடியாக விளக்கமறியலில் வைக்கப்படுவதும் உண்டு. அத்தகைய சந்தர்ப்பத்தில் அச்சந்தேக நபரை விசாரணை செய்ய பொலிஸார் நீதிவானின் அனுமதியைப் பெற்று சந்தேக நபரை விசாரணை செய்வதைக் கூறலாம்.

ஆகவே, சந்தேக நபர் ஒருவர் 24 மணித்தியாலத்திற்குள் விளக்கமறியலுக்கு அனுப்பப்பட்டுவிட்டால் அவரை விசாரிக்க முடியாது என்று தர்க்கிக்க முடியாது என்பதால் 48 மணித்தியாலத்தை ஏற்றுக்கொள்ள முடியாது என்றும் மேலும், 48 மணிநேரத்திற்குள் விசாரணை முடியாவிட்டால் என்ன செய்வது மேலும் மேலும் நேரம் கேட்கமுடியாது என்பதை சுட்டிக்காட்டி 24 மணிநேரத்தை 48 மணிநேரமாக மாற்றவுள்ள தேவை என்ன என்பதை அரசாங்கம் சுட்டிக்காட்டத் தவறி விட்டது என்றும் மனித உரிமையாளர்கள் விமர்சிக்கின்றனர். ஆகவே, உண்மையான தேவை என்பதை அரசு காட்டத் தவறிவிட்டது என்றும் கூறுகின்றனர்.

அரசு தர்ப்பு கூறிய இன்னுமொரு நியாயம் என்னவெனில்; மேற்படி சட்டத்திருத்தம் இரண்டு வருடங்களுக்கு மட்டும் என்பதாகும். அச்சட்டத்தின்படி எதிர்ப்பவர்கள் ஏற்றுக்கொள்வ தாயில்லை. அச்சட்டத்தின்படி அச்சட்டம் நிறைவேற்றப்பட்ட தினத்திலிருந்து இரண்டு வருடங்களின் பின்னர் அமைச்சரானவர் மேலும் அச்சட்டத்தை நீடிக்க வேண்டுமானால் கெசற் அறிக்கையின் மூலம் அச்சட்டத்தின் செல்லுபடியாகும் தன்மையை நீடிக்கலாம் என்பதை சுட்டிக்காட்டி தேவையானது என்னவெனில் மூன்று மாத காலத்திற்குள் பாராளுமன்றத்தின்

அனுமதியைப் பெறுவது மட்டுமே என்பதால் அரசாங்கம் இலகுவில் இதனை பெற்றுக் கொள்ளலாம் என்றும் கூறுகின்றனர்.

இச்சட்டத்தை எதிர்ப்பவர்கள் கூறுகின்ற இன்னுமொரு காரணம் பொலிஸார் மிகத் திறமைசாலிகள் என்பதை பல வழக்குகளில் மெய்ப்பித்து காட்டியுள்ளனர். மிகச் சமீபத்தில் களனியில் நடந்த கொலையை எந்தப் பிரச்சினையும் இல்லாமல் சந்தேக நபர்களை கைது செய்துள்ளனர். அதேபோல் பல குற்றச் சம்பவங்களை 24 மணிநேரத்திற்குள் கண்டு பிடித்தும் உள்ளனர்.

ஆகவே, பொலிஸாருக்கு 48 மணிநேரம் தேவை என்பதை ஏற்றுக்கொள்ள முடியாது எனவும் வாதிக்கின்றனர்.

அத்தோடு, இச்சட்டத்தில் உள்ள மேலும் சில விதிகளை சுட்டிக்காட்டி அவை சந்தேக நபரின் சட்டபூர்வ உரிமையை பாதிப்பதாகவும் கூறுகின்றனர். அவை பின்வருமாறு,

- I. வழக்கு தொடுப்பவர்களின் சாட்சியாளர் கொடுக்கும் சத்திய உரையை குறுக்கு விசாரணை செய்ய சந்தேக நபருக்கு இடம் இன்மை.
- II. இந்தச் சட்டம் பின்னோக்கிச் செயற்படுவது. பின்னோக்கிச் செயற்படுவதில் உள்ள குறைபாடு என்னவெனில், ஒரு செயல் குற்றமா? இல்லையா? என்று கூறாமல் இருக்கும்போது அச் செயலை செய்தவர் பின்னர் குற்றச்செயலை செய்தவர் என்று கருத இடம் இருப்பது குற்றத்தின் அடிப்படையையே பாதிக்கிறது என்பதாகும்.
- III. குற்றமானது மக்கள் கிளர்ச்சிக்கு காரணமாய் அமைந்தது என்ற குற்றச்சாட்டுக்கு இடம் இருப்பது. பல காலங்களுக்கு பின்னரும் இதனைக் காட்டலாம். உதாரணம் திஸ்ஸநாயகம் வழக்கு.

ஆகவே, இச்சட்டம் மனித உரிமைகளை பாதிக்கிறது என்பதாகும். இவ்வாறு எதிரணியினர் மேற்படி சட்டத்தை விமர்சித்த போதும் இப்போது அச்சட்ட மூலம் சட்டமாக வந்துள்ளது. ஆகவே, எதிர்காலத்திலேயே அதன் செயற்பாடு எப்படி அமையும் என்பதைப் பார்க்கலாம்.

48 மணிநேரத்திற்கு பின்னர் என்ன நடக்கும்?

48 மணிநேர புலன் ஆய்வின் பயனாக ஆக்கபூர்வமான தகவல்கள் கிடைத்து மேலும், அச்சந்தேக நபரை புலனாய்வு செய்ய வேண்டுமென பொலிஸ் நிலைய பொறுப்பதிகாரிக்கு தோன்றினால் அவர் சந்தேக நபரை அவ்விடயத்தில் நியாயாதிக்கம் உள்ள நீதிவான் நீதிமன்றத்தின் முன்னிலையில் கொண்டு வருதல் வேண்டும் அல்லது குற்றச்சாட்டு பிணையில் விடக்கூடியதாயிருந்து சந்தேக நபரும் பிணை கொடுக்கக் கூடியவராய் இருந்தால் பொலிஸ் நிலையப் பொறுப்பதிகாரி சந்தேக நபர் நீதிமன்றத்தின் முன்னர் தோற்றுவதற்கான ஒரு முறியை எழுதி அவரைப் பிணையில் விடலாம்.

பிணையில் விடும்போது அல்லது நீதிவான் நீதிமன்றத்துக்கு சந்தேக நபரை முன்னிலைப்படுத்தும் போது அவரது குற்றச் செயலுடன் தொடர்புடைய தடயப் பொருட்களையும் நீதிமன்றத்தில் கையளிக்க வேண்டும்.

முறைப்பாட்டாளர் இருப்பின் அவரையும் அனுப்பி வைக்க வேண்டும். மேலும், சாட்சியாளர்கள் இருப்பின் அவர்களிடம் தேவைப்படும்போது நீதிமன்றத்தில் சாட்சியம் கூறுவதற்கு வருகை தரவேண்டும் என்று கூறி முறி ஒன்றினை எழுதிக்கொள்ள வேண்டும்.

முறைப்பாட்டாளர் அல்லது சாட்சிக்காரர் அத்தகைய முறியொன்றை எழுத மறுத்தால் அதனைப் பற்றி நீதிமன்றத்திற்கு அறிவித்து நீதிமன்றத்தின் அழைப்புக் கட்டளை ஒன்றை பெற்றுக் கொடுக்கலாம்.

புலனாய்வு தொடர்ந்து நடைபெற வேண்டும் என்று பொலிஸார் கூறினால் நீதிவான் முன்தோன்றியுள்ள சந்தேக நபரை நீதிவான் விளக்கமறியலில் வைக்குமாறு உத்தரவு இடவேண்டும். இந்த உத்தரவு 15 நாட்களுக்கு மட்டுமே செல்லுபடியாகும். பதினைந்து நாட்களின் பின்னர் மீண்டும் அவரது விளக்கமறியல் காலத்தை மேலும் 15நாட்களுக்கு நீடிக்கலாம். இவ்வாறு 15 நாட்களுக்கு ஒரு தடவை விளக்கமறியலில் வைக்குமாறு நீதிவான் கட்டளை இடலாம்.

பொலிஸார் ஒவ்வொரு தவணையும் முன்னேற்ற அறிக்கையை முன்வைக்க வேண்டும். முன்னேற்ற அறிக்கையில் முன்னேற்ற தகவல்கள் இல்லையெல் அவரை மீண்டும் 15 நாட்களுக்கு விளக்கமறியலில் வைக்கக் கூடாது என்று உயர் நீதிமன்ற தீர்வு ஒன்று உண்டு. புலனாய்வு முடிவடைந்ததும் பொலிஸ் நிலையப் பொறுப்பதிகாரி புலனாய்வு முடிந்துவிட்ட அறிக்கையொன்றை சமர்ப்பிக்க வேண்டும். அவ்வறிக்கையின் படி சந்தேக நபர் ஒரு தவறைச் செய்துள்ளார் என்பதற்கு சாட்சியம் இல்லையென்றும் அல்லது தவறு ஒன்றைச் செய்வதற்கு உதவி புரிந்துள்ளார் என்பதற்கும் சாட்சியம் இல்லை என்று கண்டால் சந்தேக நபரை விடுவித்தல் செய்ய வேண்டும்.

சந்தேக நபர் குற்றம் எதனையும் செய்துள்ளார் அல்லது அதில் சம்பந்தப்பட்டுள்ளார் எனக் கண்டால் அவருக்கு எதிராக வழக்கு தொடுக்கப்படுதல் நடைபெறும்.

வழக்கைத் தொடுப்பதற்கு சில சந்தர்ப்பங்களில் நிபுணர்களின் சாட்சியம் அவசியப்படலாம்.

விசேடமாக கொலை வழக்குகளில், கற்பழிப்பு வழக்குகளில் மருத்துவரின் சாட்சியம் அவசியமாகிறது.

அதேபோல் மோசடிக்கு அரசாங்க ஆவணப் பகுபாய்வாளர் சாட்சியம் அவசியமாகிறது. இத்தகைய சந்தர்ப்பங்களில் பொலிஸ் நிலைய பொறுப்பாளர் நீதிவாనిடம் அது சம்பந்தமாக அறிவித்து நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும்.

மருத்துவரால் பரிசோதிக்கப்படுதல்.

புலனாய்வு செய்யும் பொலிஸ் நிலையப் பொறுப்பதிகாரி ஆள் எவரையும் மருத்துவ தொழிலாளர் (வைத்திய அதிகாரி) ஒருவரைக் கொண்டு பரிசோதித்தல் அவசியம் எனக் கண்டால் சந்தேக நபரின் அனுமதியுடன் அவரை வைத்திய அதிகாரியிடம் அனுப்பலாம்.

விசேடமாக பாலியல் வல்லுறவுக்கு இது அவசியம். பாலியலில் நடைபெற்ற தொடர்பு வல்லுறவா? அல்லது இருவரும் சம்மதத்துடன் பாலியலில் ஈடுபட்டுவிட்டு பெற்றோர்களின் கண்டிப்பால் தனக்கு நடந்தது பாலியல் வல்லுறவே என்று காட்ட முறைப்பாட்டாளர் முயற்சிக்கிறாரா என்று பார்ப்பதற்கு இந்த மருத்துவரின் சாட்சியம் மிக முக்கியமாகிறது.

மருத்துவ அதிகாரி நடைபெற்றது பாலியல் வல்லுறவா? இல்லையா? என்பதை பெண்ணின் பிரத்தியேக உறுப்பின் தன்மையைக் கொண்டு கண்டுபிடிப்பார்.

சிலவேளைகளில் சந்தேக நபர் மருத்துவப் பரிசோதனைக்கு மறுப்புத் தெரிவித்தால் பொலிஸ் நிலையப் பொறுப்பதிகாரி நீதிவானிடம் மருத்துவ அதிகாரி சந்தேக நபரை பரிசோதித்து அறிக்கை ஒன்றை சமர்ப்பிக்குமாறு கட்டளை ஒன்றைப் பெறலாம். கட்டளை பெற்றதன் பின்னர் சந்தேக நபர் கட்டாயம் பரிசோதனைக்கு இடம் கொடுக்க வேண்டும். மருத்துவ அதிகாரி தனது அறிக்கையை நீதிவானுக்கு கொடுக்க வேண்டும்.

அதேபோல் ஆவணப் பகுப்பாய்வாளரிடம் இருந்தும் அறிக்கையைப் பெற்று நீதிமன்றத்தில் வழக்கை நடத்தலாம்.

சந்தேக நபர் எவரும் தமது கையெழுத்தை கொடுப்பதற்கு மறுக்குமிடத்து பொலிஸ் நிலையம் ஒன்றுக்கு பொறுப்பான பொலிஸ் அதிகாரி நீதிவானிடம் சந்தேக நபரின் மாதிரியைப்பெற கட்டளை ஒன்றை ஆக்கும்படி வேண்டுகல்

செய்து கட்டளையைப் பெற்றால் சந்தேக நபர் அதற்கு இணங்கி ஒழுக்குதல் வேண்டும்.

சகல சாட்சிகளும் பெறப்பட்ட பின்னர் சந்தேக நபருக்கெதிராக வழக்கு தொடங்கும். குற்றப்பத்திரம் வாசிக்கப்பட்டதன் பேரில் அவர் எதிராளி என அழைக்கப்படுவார். சந்தேக நபர் என அழைக்கப்படமாட்டார்.

குற்றஞ்சாட்டப்பட்டவர் பிணையில் விடப்பட்டு அவர் தலைமறைவாகினால் என்ன நடக்கும்.

குற்றஞ்சாட்டப்பட்டவர் தலைமறைவாகியுள்ள இடத்து அல்லது இலங்கைத் தீவை விட்டுச் சென்றுள்ளவிடத்து அல்லது நீதிமன்றத்திலான அவரது நடத்தை காரணமாக விசாரணையை தொடர்ந்து நடத்த அவர் தடையாய் இருக்கின்றார் எனக் கருதினால் நீதிவான் திருப்திப்பட்டால் அவர் இல்லாமலேயே விசாரணையை நடத்தலாம்.

நீதிவான் மன்றில் நடைபெறும் வழக்குகளில் நீங்கள் அறியவேண்டியவை சில.

நீதிமன்றம் எதிராளிக்கு குற்றச்சாட்டை வாசித்து நீர் குற்றவாளியா? சுற்றவாளியா? என்று கேட்கும் போது எதிராளியே பதில் கூறவேண்டும். குற்றவாளி என எதிராளி கூறினால் அதற்கு மேன்முறையீடு செய்வது கஷ்டம். சுற்றவாளி என்று கூறினால் விசாரணை நடைபெறும். சில சந்தர்ப்பங்களில் சட்டத்தரணிகள் எதிராளிக்கு பதிலாக மன்றுறை செய்வதுண்டு.

எதிராளி குற்றவாளி அல்லது சுற்றவாளி என்று கூறுவதுண்டு. இது தவறு என புஞ்சி அப்புஹாமி எதிர் விஜயசிங்கே வழக்கில் (49NLR216ல்) தீர்க்கப்பட்டுள்ளது.

அரசு தரப்பு அல்லது பொலிஸார் தமது வழக்கை முடித்த பின்னர் மீண்டும் சாட்சிகளை அழைக்கமுடியாது ஆனால்

அழைக்கவேண்டிய தேவை ஏற்பட்டால் நீதிவான் அவர்களை அழைக்கலாம்.

இவ்விடயத்தில் நீதிவான் மிகக்கவனமாக செயல்பட வேண்டும்.

நீதிவான் வழக்குத் தொடுப்பினருக்கு அற்ற வழக்கில் உதவுவதான அபிப்பிராயத்தை உண்டாக்கக் கூடாது என்று அரசி எதிர் மென் டிஸ்துப்பு (1960) 60 (CLW) என்று வழக்கில் தீர்க்கப்பட்டது.

மேலும், உதவி இல்லாவிட்டாலும் வழக்குத் தொடுப்பினரின் குறைப்பாட்டை நீதிவான் நிவர்த்தி செய்கிறார் என்ற குற்றச்சாட்டுக்கு ஆளாகக்கூடாது என வாண்டர்கீசன் எதிர் ஹூஉம்மா 30 NLR 65 இல் தீர்க்கப்பட்டது.

விசாரணையின் பின்னர் நீதிபதி தீர்ப்பை வழங்குவார். எதிரி விடுதலையாவார் அல்லது தண்டனை பெறுவார்.

பாலியல் வழக்குகளில் உயர்நீதிமன்றங்கள் புதிய போக்கினை கடைப்பிடிப்பது ஏன் என்பது உங்களுக்குத் தெரியுமா?

நாம் தினந்தோறும் புதினப் பத்திரிகைகளை புரட்டும் போதும், தொலைக்காட்சியைப் பார்க்கும் போதும், வானொலி கேட்கும் போதும், இன்ரநெற்றை அவதானிக்கும் போதும் காணக் கூடியதாய் இருப்பது கொலை, கொள்ளை, பாலியல் போன்ற குற்றவியல் நடவடிக்கைகளை பற்றிய செய்திகளையே பெரும்பாலும் தவறாது கேட்டும் பார்த்தும் வருகிறோம்.

நான் எனது சத்திரசிகிச்சைக்காக ஸ்கொட்லாந்துக்குச் சென்ற போது அங்கு இலவசமாக விநியோகிக்கப்படும் பத்திரிகை ஒன்று மேற்படி குற்றவியல் செய்திகளை நாள்தோறும் மக்களுக்கு எடுத்துக்காட்டிக் கொண்டு இருந்தது.

சில சம்பவங்களை மக்கள் உடனடியாக மறந்து விடுகின்றனர். இன்னும் சிலர் சில நாட்கள், மாதங்கள் சென்றதும் மறந்து விடுகின்றனர். மக்கள் சிலவற்றை மறக்காது நினைவில் வைத்து தங்களது வாழ்க்கையை நடத்த வேண்டும் என்ற உன்னத எண்ணத்தால் உந்தப்பட்டே மேற்படி பத்திரிகை பழைய குற்றங்களை தொடர்ந்து மீளப் பிரசுரிக்கின்றது என்பதை ஸ்கொட்லாந்து பத்திரிகையின் குறிப்பு எடுத்துக் காட்டுகிறது. இதில் படித்த படிப்பினாலேயே நானும் இக்குற்றவியல் வழக்குகளை எழுத எண்ணினேன்.

இதனை பத்திரிகையும் பிரசுரித்து மக்களுக்கு தேவையான அனுபவங்களை பெற உதவி செய்கின்றது.

என்னால் எழுதப்படும் குற்றவியல் வழக்குகள் ஏதோ ஒரு படிப்பினையை வாசகர்கள் பெற வேண்டும் என்ற எண்ணத்-துடனேயே எழுதப்படுகின்றன.

கோகிலாம்பாள் கொலை வழக்கு, கிருஷாந்தி கொலை வழக்கு, மதுஷாந்தி கொலை வழக்கு, பத்மினி குலரத்ன

கொலை வழக்கு, தலாஹேன கொலை வழக்கு, ஆரியவதி கொலை வழக்கு என்பன அவற்றில் சிலவாகும்.

இக்கொலைகளுக்கு அடிப்படையாக அமைந்தது பாலியலாகும். இந்த பாலியல் ஆண்களுக்கு மட்டும் இருந்து மேற்படி கொலைகள் நடக்கவில்லை. பெண்களுக்கும் இருக்கிறது என்பதை அக்கொலைகளை வாசிக்கும் போது வாசகர்களே அறிந்து கொள்ளலாம். ஆகவே சாதாரண குடும்பத்தவன் குடும்பமாது அல்லது பொது மனிதன் தான் வாழும் காலத்தில் செய்யக்கூடாத ஒரு செயலே பாலியல் வல்லுறவு என்பதை மேற்படி கொலைகள் எடுத்துக்காட்டி அவர்களை வழி காட்டுகின்றன எனலாம்.

பல இளைஞர்கள், குடும்பஸ்தர்கள் பலர் தமது வாழ்வைப் பாழாக்கி வாழ்நாள் முழுவதும் சிறைச்சாலைக் கம்பிக்குள் வாழ்வதை நாம் காண்கிறோம். இதனைத் தவிர்க்க அவர்கள் அறிய வேண்டியது என்னவெனில், “குற்றம் ஒருபோதும் நன்மை விளைவிக்காது. ஆனால் செய்யாமல் இருக்கும் போது நன்மை விளைவிக்கும்” என்பதேயாகும். இனி இன்றைய கட்டுரைக்கு போவோம்.

இன்றைய வழக்கு

இன்றைய வழக்கு ஒரு முக்கியமான வழக்கு. ஏனெனில் குமார ஜெயலத் எதிர் ஸ்ரீலங்கா குடியரசு என்ற வழக்கில் நீதிபதிகள் கூறியது போல் “ஒரு பெண் ஆடவன் ஒருவன் மீது சுமத்தக்கூடிய இலகுவான குற்றம் என்னவெனில் பாலியல் சேஷ்டையாகும். எதிராளிகள் பெண் கூறுவது பொய் என்றும் அவளுடைய சம்மதத்துடனேயே பாலியல் உறவு நடந்தது என்று கூறினாலும் நீதிமன்றங்களுக்கு சாட்சியங்களை எதிராளிகள் வைக்க முடிவதில்லை. இதனால் பாதிக்கப்-பட்டவளாகவே அப்பெண்ணை நீதிமன்றம் கருதும். இதனால் அப்பாவிக்களானவர்கள் கூட சிறைக்குச் செல்வது வழக்கம்” என்பதை எடுத்துக் காட்டும் வழக்காக இருப்பதேயாகும்.

இன்றைய வழக்கின் நிகழ்வுகள்

அனுலாவதியை ஜினசேன என்பவன் மணந்து சந்தோஷமாக வாழ்ந்தான். அந்த அழகிய இளம் குடும்பத்திற்கு இரண்டு குழந்தைகள் இருந்தன. ஒரு குழந்தையின் வயது 11/2 வருடம் மற்றைய குழந்தையின் வயது 4 மாதம் இவர்கள் இன்பமாக வாழ்ந்தார்கள் என்பதற்கு இந்த குழந்தைகளின் வயதே சான்றாகும். இவ்வாறு இவர்கள் வாழும் போது ஜினசேன சிறைக்கு செல்ல வேண்டி நேர்ந்தது. தனது அன்பான கணவன் சிறைக்குச் சென்று விட்டான் என்ற துக்கத்தில் அனுலாவதி சில காலம் துக்கத்துடன் வாழ்ந்தாலும் அவளது குடும்ப வாழ்க்கைக்கு தேவையான செலவை அவளால் சமாளிக்க முடியவில்லை. இதனால் கிறிஸ்டியன் என்ற பொருளாதார வளம் உள்ள ஒருவருடன் நட்புக்கொள்ளத் தொடங்கினாள். இதனால் அவளது குடும்ப வறுமையைுடன் உடல் பசியையும் தீர்க்க அவளால் முடிந்தது. இவளது நடத்தையைக் கண்ட சில ஊரவர்கள், விசேடமாக குழுவாகத் திரியும் இளைஞர்கள் இவளை தமது காம இச்சைக்கு பயன்படுத்த எண்ணினர்.

சம்பவம் நடைபெற்ற தினம் அனுலாவதியும் அவளது நிவாரண ஆளாகிய கிறிஸ்டியனும் அனுலாவதியின் வீட்டிற்குள் இரவு இருந்தபோது மூவர் அடங்கிய குழு அனுலாவதியின் குசினிக் கதவைத் தள்ளிக்கொண்டு உள்ளே நுழைந்தது. நுழைந்த குழு அனுலாவதியை கணவர் இல்லாத காலத்தில் அந்நிய ஆடவனை வீட்டிற்குள் வைத்துக் கொண்டிருப்பதை கண்டித்தது. இதனால் கோபமடைந்த அனுலாவதி அறையில் இருந்து வெளியேறி பின்பக்கமுள்ள முற்றத்திற்குச் சென்றாள்.

கிறிஸ்டியனும் அனுலாவதியின் வீட்டினின்றும் வெளியேறி விட்டான். தான் அனுலாவதி தன்னிடம் இருந்து பெற்றுக் கொண்ட பணத்தை பெற வந்ததாக கூறிவிட்டுச் சென்று விட்டான். அன்றைய தினம் இரவு 12.30க்கும் 1 மணிக்கும் இடையில் அனுலாவதி வீட்டில் உறங்கிக்கொண்டு இருக்கும் போது மேலே கூறிய மூவரும் பின் கதவால் அனுலாவதியின்

அறைக்குள் நுழைந்தனர். பின் கதவு பூட்டப்படாமல் இருந்தது. அறைக்குள் நுழைந்தவர்களில் விமலசிறி என்பவன் கையில் கிறிஸ்கத்தியுடன் அனுலாவதியை அணுகி அவளை பாலியல் நடவடிக்கைக்கு உட்பட வைத்தான். இவனுடன் வந்தவர்கள் இருவரும் பின்கதவால் யாரும் உள்ளே வருகிறார்களா என கவனித்துக் கொண்டு இருந்தனர். விமலசிறி இவர்களுக்கு அருகில் வந்ததன் பின்னர் அந்த இருவரும் சென்று அனுலாவதியுடன் பாலியல் தொடர்பை வைத்தனர் என்றும் அனுலாவதி இச்சம்பவத்தை யாரிடமும் பயத்தால் கூறவில்லை என்றும் கூறியதாக தெரிய வருகிறது.

மறுநாள் காலை அவளது உடல் நோவுக்கு மருந்து எடுப்பதற்காக அனுலாவதி பூகொட என்ற இடத்திலுள்ள வைத்தியசாலைக்கு சென்று மருந்து எடுத்தாள். ஆனால் தனது உடல்நோவுக்கு காரணம் என்னவென்று மருத்துவருக்கு கூறவில்லை.

ஆஸ்பத்திரியில் இருந்து வீடு திரும்பியதும் தனது வீட்டிற்கு எதிரில் வசிக்கும் நிமல் விஜயசூரியவிடம் தனக்கு இரவு நடந்த விபரீதத்தை எடுத்துக் கூறியதாகவும் நிமல் அவளிடம் உடனடியாக பொலிஸுக்கு சென்று புகார் கொடுக்குமாறு கூறி அவளை முச்சக்கரவண்டியில் பொலிஸுக்கு கொண்டுசென்று விட்டதாகவும் அனுலாவதி அதன் பின்னர் பொலிஸில் புகார் செய்ததாகவும் தெரிய வருகிறது.

புகாரின் பின்னர் பொலிஸார் மேற்படி மூவர் குழுவைக் கைது செய்து மேல் நீதிமன்றத்தில் வழக்கைத் தாக்கல் செய்தனர். தண்டனைச் சட்டக்கோவையின் 364(1)இன்கீழ் குற்றஞ்-சாட்டப்பட்ட இவர்களுக்கு 07 வருட காலம் கடுழிய சிறைத்தண்டனையும் தண்டனையாக 5000 ரூபாவும் அனுலாவதிக்கு ரூபா 15000 இழப்பீடாகவும் வழங்குமாறு மேல் நீதிமன்றம் தீர்ப்பளித்தது.

இத்தீர்ப்பை எதிர்த்து எதிராளிகள் மேல்முறையீட்டு நீதிமன்றத்துக்கு மேல்முறையீடு செய்தனர்.

மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றத்தின் முன்னால் பின்வரும் வினாக்களை எதிரியின் சட்டத்தரணி எழுப்பினார்.

1. அனுலாவதி நம்பத்தகுந்த சாட்சியாளரா?
2. அனுலாவதி கிரிஸ்ரியனுடன் சம்பவம் நடந்த தினம் உடலுறவு கொள்ளவில்லை என்று கூறியபோதும் கிரிஸ்ரியன் தானும் அனுலாவதியும் அன்றைய தினம் இருமுறை உடலுறவு கொண்டதாக நீதிவான் நீதிமன்ற விசாரணையில் கூறியுள்ளது உண்மையா?
3. மேல் நீதிமன்றத்திலும் கிரிஸ்ரியன் சத்தியத்தின் பேரில் தான் அனுலாவதியுடன் அன்றைய தினம் இரு தடவை உடலுறவு வைத்ததாக கூறியுள்ளது உண்மையா?
4. பொலிஸ் விசாரணையில் பின்பக்க கதவு பலாத்தாரமாக திறக்கப்பட்டதற்கு அடையாளங்கள் இல்லை என்று பொலிஸார் தெரிவித்துள்ளனர்.
5. அனுலாவதியை சோதனை செய்த வைத்தியர் சம்பவதினத்தன்று அவள் உடலுறவில் ஈடுபட்டதற்கு அடையாளங்கள் இருக்கின்றன என்று கூறியபோதும் கிரிஸ்ரியன் பாலியல் தொடர்பு வைத்ததால் அவ் அடையாளங்கள் இருந்திருக்கலாம் என்றும் சுட்டிக் காட்டினர்.

மேற்படி குறைபாடுகளை சுட்டிக்காட்டிய சட்டத்தரணி இவற்றை மேல் நீதிமன்ற நீதிபதி கவனிக்கவில்லை ஆதலால் எதிராளிகள் குற்றவாளியாகினர் என்றும் கூறியதால் மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றம் மேற்படி குறைபாடுகளை ஆராய்ந்தது.

அனுலாவதி கூறிய சாட்சியங்களை நம்பமுடியுமா? என்பதற்கு பின்வருவனவற்றை நீதிமன்றம் ஆராய்ந்தது.

அனுலாவதி தனது சாட்சியத்தில் கூறியது என்னவெனில் தன் மீது வல்லுறவு புரிந்த மூவரில் இருவரின் பெயரை தான் நிமலின் மனைவியாகிய அனோமாவிடம் கேட்டறிந்ததாக கூறியது சரியா? என்பது வல்லுறவு புரிந்தவர்கள் அனுலாவதியின் வீட்டிற்கு அருகில் வசிப்பவர்கள். ஆகவே அவர்களது பெயர் தெரியாது என்று கூறியதை நம்பமுடியாது என்று நீதிமன்றம் முடிவு செய்தது.

மேலும், நிமலுக்கும் எதிரிகளுக்குமிடையே நல்ல உறவு இல்லை. நிமல் வேண்டுமென்றே எதிரிகளை இந்த வழக்கில் மாட்டவே அனுலாவதியை பொலிஸ் நிலையத்திற்குக் கொண்டு சென்று இருக்க வேண்டும் என்றும் நீதிமன்றம் கூறியது.

இராண்டாவதாக அனுலாவதியின் உடலில் இருந்த பாலியல் தொடர்புக்கான அடையாளங்களை நீதிமன்றம் ஆராய்ந்தது. நீதிமன்ற வைத்திய அதிகாரி சாட்சியம் அளித்த போது தான் அனுலாவதியிடம் அவள் விவாகம் ஆனவளா? இல்லையா? என்று கேட்கவில்லை என்றும் ஆயினும் அவள் மூன்று நாட்களுக்கிடையில் ஆண்களுடன் பாலியல் தொடர்பு கொண்டதற்கான அறிகுறிகள் அவளது பிரத்தியேக உறுப்பிலிருந்து தெரியக்கூடியதாயிருக்கிறது என்றும் கூறினார்.

மேலும் அவர் கூறியதாவது:

பாலியல் தொடர்பை அவள் மேற்கொள்ளும் போது அவளது உடலில் எந்தவித காயங்களும் உண்டாகியிருக்கவில்லை என்றும், இதிலிருந்து பாலியல் நடவடிக்கையில் அவள் ஈடுபடும் போது எந்தவித எதிர்ப்பையும் தெரிவித்திருக்க முடியாது என்றும் கூறினார். இதுபற்றி அரசசட்டவாதி கருத்துத் தெரிவிக்கையில் குழுவினால் பாலியல் வல்லுறவு நடத்தப்பட்டது. அவள் படுப்பது பஞ்ச மெத்தைக் கட்டிலில் என்றும் ஆகவே அவளது உடம்பில் காயம் ஏற்பட முடியாது என்றும் கூறினார்.

மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றம் இது பற்றி அவள் கீழ் நீதிமன்றத்தில் அளித்த சாட்சியத்தைப் பார்த்தது. அச்சாட்சியத்தில் அவள் கூறியது என்னவென்றால் குழுவினர் தன்னைப் பாலியலுக்கு உட்படுத்தியபோது தான் அவர்களுடன் போராடியதாக கூறியதை நீதிமன்றம் சுட்டிக்காட்டி அவள் கட்டிலில் போராடி இருந்தால் உடலில் காயம் ஏற்பட இடமில்லை என்பது உண்மையேயாயினும் அவளது பிரத்தியேக உறுப்பில் சிறுகாயங்களாவது இருந்திருக்கும் என்றும் அப்படி இல்லாததில் இருந்து அவள் தொடர்புகொண்ட பால் உறவு விருப்புடன் கொண்ட பால் உறவாக இருக்க வேண்டும் என்று கூறியது.

கிரிஸ்ரியன் தனது சாட்சியத்தில் அன்றைய தினம் சில மணி நேரங்களுக்கிடையில் தானும் அனுலாவதியும் இரு தடவை பாலியல் தொடர்பு கொண்டதாக கூறியுள்ளபடியால் அனுலாவதியின் பாலியல் உறவு கிரிஸ்ரியனுடன் கொண்ட பால் உறவாகவே இருக்க வேண்டும் என்றும் குழுவின பலாத்கார பாலியல் நடத்தையாக இருக்க முடியாது என்றும் கூறியது. ஆயினும் மேல் நீதிமன்ற நீதிபதி இதனைக் கவனிக்காமல் நீதிமன்ற வைத்தியரின் அறிக்கையில் காணப்பட்ட பால் உறவை குழுவே செய்தது என்று தீர்மானித்தது தவறு என்றும் சுட்டிக்காட்டியது.

மேற்படி காரணங்களால் மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றம் அனுலாவதியின் சாட்சியம் பொய் என்றும் அவள் கிரிஸ்ரியனுடன் கொண்ட பாலுறவை நிமல் விஜயசூரியவின் அனுசரணையுடன் நிமலின் எதிரிகளான விமலசிறியின் தலைமையிலான குழுவே செய்தது என்பதை காட்ட முற்பட்டுள்ளாள் என்றும், இதனால் மேற்படி குழு பாலியல் வல்லுறவில் ஈடுபட்டது அனுலாவை கெடுத்தது என்பது சந்தேகத்திற்கு இடமின்றி நிரூபிக்கப்படவில்லை என்றும் கூறி மேற்படி குழுவினரை விடுதலை செய்தது.

நீதிமன்றங்களின் போக்கில் புதிய திருப்பம்

பாலியல் வல்லுறவுக்கு உட்பட்ட பெண் ஒருத்தி இலகுவில் தனக்கு நடந்த துன்பியலை தனது குடும்பத்தவருக்குத் தவிர வேறு யாருக்கும் தெரிவிப்பதில்லை. ஏனெனில் சமுதாயம் அவள் தவறு செய்யவில்லை என்றாலும் அவளை அசிங்கத்துடனேயே பார்க்கும். அவளது கணவன் பிள்ளைகள் கூட அருவருப்பாகவே அவளைப் பார்ப்பார். இதனால்தான் சில படங்களிலும் சில நிஜவாழ்க்கையிலும் கூட பாலியல் வல்லுறவுக்கு உட்பட்டவர்கள் தற்கொலை செய்துகொள்வதை நாம் காணலாம். ஆகவேதான் இந்திய நீதிமன்றங்கள் பெண் ஒருத்தி தான் இன்னுமொருவரால் பாலியல் வல்லுறவுக்கு உட்படுத்தப்பட்டுள்ளேன் என்று நீதிமன்றத்துக்கு வந்து கூறினால் போதும், அச்சாத்தியத்திற்கு உறுதிப்படுத்தும் சாட்சியம் தேவையில்லை என்றும் தீர்ப்பை எதிரிக்கு எதிராக வழங்கி வந்தும் உள்ளன.

இந்தியாவைப் போல் இலங்கை நீதிமன்றங்களும் சில வழக்குகளில் பாலியல் வல்லுறவுக்குள்ளான பெண்ணுக்கு உறுதிப்படுத்தும் சாட்சியம் அவசியமில்லை என்ற விதியை ஏற்று தீர்ப்பை வழங்கின. ஆனால் நாட்கள் போகப்போக இந்நிலையில் நீதிமன்றங்கள் இதிலிருந்து சற்று விலகி சாட்சியங்களை நுணுக்கமாக ஆராயத்தொடங்கின என்பதை சில வழக்குகள் எடுத்துக்காட்டுகின்றன. உதாரணமாக *இனோகா ஹாலகே எதிர் கமல் அத்தர ஆராச்சி (2002.எஸ்.எல்.ஆர்.307)* இந்த வழக்கில் எதிரி தன்னைப் பாலியல் வல்லுறவுக்கு உட்படுத்தியதாக கூறியதை மேல் நீதிமன்றம் ஏற்று எதிரிக்கு 10 வருட தண்டனையையும் பெருந்தொகையான அபராதத்தையும் விதித்தது.

மேன்முறையீட்டில் இத்தீர்ப்பு தவறு என்று உயர்நீதிமன்றம் கூறியது. ஏனெனில் பாதிப்புக்குள்ளானவளின் பிரத்தியேக உறுப்பில் எந்த பாதிப்பும் இருக்கவில்லை என வைத்திய அறிக்கை தெரிவித்தது. பாலியல் தொடர்பு கொள்ளும் போது எதிரி இருதடவை தனது பிரத்தியேக உறுப்புக்கு கருத்தடை

உறையை அணிந்து கொண்டார் என்று தெரிவிக்கப்பட்டது. சுபாஷினி என்ற பாதிப்புக்குள்ளானவளின் சிநேகிதியை சந்தித்தபோது தான் எதிரியின் வீட்டுக்கு சென்றதாகவும் அப்போது எதிரி இருக்கவில்லை என்று பின்னர் இரவு 9.30 மணியளவில் எதிரி வீட்டுக்கு வந்தார் என்றும் எதிரியின் அன்றி தன்னை நன்கு கவனித்தார் என்றும் பின்னர் தானும், எதிரியும், அன்றியும் பத்தும் பலதையும் கதைத்ததாகவும் கூறினாளே ஒழிய தான் எதிரியால் பாலியல் வல்லுறவுக்கு உட்படுத்தப்பட்டதாக கூறவில்லை.

பின்னரே அவள் வேறு ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் தன்னை எதிராளி பாலியல் வல்லுறவுக்கு பயன்படுத்தினார் என்று கூறியதை நம்ப முடியாது என உயர் நீதிமன்றம் கூறியது. இது இந்திய தீர்ப்பின் போக்கில் இருந்து இலங்கை தீர்ப்பு மாறிச் செல்கிறது என்பதை காட்டியது.

இன்னுமொரு வழக்கான *களுகொடவாதுவலாகே நிமல் குமார ஜெயலத்* வழக்கின் நிகழ்வு பின்வருமாறு: இந்த வழக்கில் பி.ப.2.30. மணியளவில் பாலியல் உறவுக்கு உட்பட்ட யுவதி வீதியால் செல்லும்போது எதிராளி அவளை நிற்கும்படி கேட்க அவள் ஓடிச்சென்று ஒரு பகுதியில் விழுந்ததுடன் மீண்டும் எழுந்து ஓடிச் சென்றாள். பின்னர் கிணற்றடியில் விழுந்தாள். அவளை தொடர்ந்து ஓடிவந்த எதிரி அவளை கிணற்றடியில் வைத்து பாலியல் வல்லுறவுக்கு உட்படுத்தினான் என்று முறைப்பாடு செய்யப்பட்டது. அன்றைய தினமே இரவு 8.30 மணியளவில் அவளை வைத்தியர் பரிசோதனை செய்தார்.

ஆனால் அவளது உடம்பில் ஒரு காயமும் இல்லை. தான் நிலத்தில் விழுந்ததாக அவள் கூறினாலும் எந்தவித உரசல்களும் கையிலோ காலிலோ வேறு இடங்களிலோ இருக்கவில்லை என வைத்தியர் தனது அறிக்கையில் தெரிவித்துள்ளார். இது அவளது சாட்சியத்தை நம்பலாமா? என்ற சந்தேகத்தை நீதிமன்றத்திற்கு கிளப்பியது.

மேலும் பாதிப்புக்குள்ளானவளென கூறப்பட்டவள் கூறியது என்னவெனில் எதிராளி தனது பிரத்தியேக உறுப்பை தன்னுள் திணிக்கும் போது இரத்தம் வந்ததாகவும் அது தனது பாவாடையில் இருந்ததாகவும் கூறினாள் அத்தகையதொரு நிலை ஏற்பட்டு இருக்குமாயின் கட்டாயம் அவளது பிரத்தியேக உறுப்பு பாதிக்கப்பட்டு இருக்கும் என்று நீதிமன்றம் கூறியது. ஆனால் வைத்திய அறிக்கையில் அவளது பிரத்தியேக உறுப்பில் பாதிப்பில்லை என்று கூறப்பட்டு இருந்தது.

மேலும் அவள் சாட்சியம் அளிக்கையில் எதிராளி பாலியல் தொடர்பு கொள்ளும்போது தனது உட்கச்சையானது (Panty) முழங்கால் அளவுக்கு இறங்கி இருந்தது என்றும் தெரிவித்தாள். ஆனால் தாயானவள் பின்னர் சம்பவம் நடந்த இடத்திற்குப் போன போது அவளது உட்கச்சை கிணற்றடியில் கிடந்தது. ஆகவே அவள் கூறுவது பொய் என்றும் நீதிமன்றம் கூறியதுடன் அரசு தர்ப்பு கூறுவது போல் அவளது விருப்பத்திற்கு மாறாக பாலியல் நடந்தது என்பதை ஏற்றுக்கொள்வதை விட அவளுடைய விருப்பத்துடனேயே இப்பாலியல் நடந்தது என்று கொள்ள இடம் இருக்கிறது என்றது.

நீதிமன்றம் தனது தீர்ப்பில் எதிராளி குற்றவாளியாக காணவேண்டுமானால் முறைப்பாட்டுக்காரியின் முறைப்பாடு சுதந்திரமான வேறு சாட்சிகளால் உறுதிப்படுத்த வேண்டும் என்றது. விசேடமாக வைத்தியரின் அறிக்கை அதனை உறுதிப்படுத்த வேண்டும் என்றது.

ஆகவே இன்றைய இலங்கை நீதிமன்றங்களின் தீர்ப்பு முன்னைய இந்திய நீதிமன்றங்களின் தீர்ப்பை அப்படியே பின்பற்றுவதை விடுத்து, சாட்சியங்களின் முரண்பாடுகளையும் மற்றும் நடைமுறையையும் கவனித்து வழங்கி வருகின்றன என கூறலாம். இதனால் ஆண்களுக்கும் நிம்மதி ஓரளவு கிடைக்கிறது என்பது உண்மையாயினும், அந்த நிம்மதியைப் பெற நீதிவான் நீதிமன்றம், மேல் நீதிமன்றம், மேன்முறையிட்டு நீதிமன்றம், உயர் நீதிமன்றம் என்ற பல படிகளை

கடக்கவேண்டும். இந்த மரணப் பரீட்சையில் இருந்து விடுபட உள்ள ஒரே வழி இக்கட்டுரையின் முகவுரையில் உள்ளபடி நடப்பதேயாகும். அதாவது 'குற்றம் ஒரு போதும் நன்மை விளைவிக்காது' எனபதேயாகும்.

முடிவுரை

இந்தக் கட்டுரையில் பார்த்த மூன்று வழக்குகளிலிருந்தும் ஒரு உண்மையை காணலாம். நீதிமன்றங்கள் பெண்களின் விருப்பத்துடன் பாலியலில் ஈடுபட்ட இருவர் பின்னர் அப்பெண்களின் பொய்யான முறைப்பாட்டால் தண்டனைக்கு உள்ளாகி இறுதியில் சாட்சியல் சட்டத்தினால் தப்பிப்பிழைப்பதை காணலாம்.

சந்தேகத்திற்கு இடமின்றி நிரூபிக்கப்படவில்லை என்ற வசனத்தால் தப்பிப்பிழைத்தனர். மற்றைய வழக்கில் வேறு ஒருவருடன் கொண்ட தொடர்பை எதிரிகளால் அந்த அனர்த்தம் நடந்தது என்று கூறி அவர்களை குற்றவாளிகளாக்க முனைந்ததைக் காண்கிறோம்.

இவ்வாறு இலகுவில் ஆண்கள் கஷ்டத்திற்கு உட்படுத்துவதற்கு காரணமாக அமைவது எமது சமுதாயம் பெண்களுக்கு கொடுக்கும் பெறுமதியாகும். இதனை அவர்கள் சரியாகப் பயன்படுத்தாத சந்தர்ப்பங்களும் உண்டு என்பதையே மேற்படி வழக்குகள் காட்டுகின்றன. மேற்படி மாற்றத்திற்கு காரணம் சமூகத்தில் ஏற்படும் மாற்றங்களாகும். பெண்கள் அறிவிலிகள், ஆண்கள் அனுபவிக்கப் படைக்கப்பட்டவர்கள் என்று கருத்தால் பாதிக்கப்பட்டு வந்த அவர்கள் தற்போது அச்சமின்றி முன்னுக்கு வந்து தமது குறைகளை எடுத்துக் கூறுகின்றனர். மிகச் சமீபத்தில் நான் ஒரு நூலை வாசித்த போது அதில் ஒரு பெண் கூறியிருந்த தகவல் ஒன்றை இங்கு கூறவிரும்புகிறேன்.

வயது வந்த ஆண் ஒருவரும் பெண் ஒருவரும் அவர்கள் விவாகம் செய்திருப்பினும் அவர்களுக்கு விருப்பமான இன்னுமொருவருடன் பாலியல் தொடர்பு கொள்வது

குற்றவியலுக்குள் அடக்கக்கூடாது என்றும் அதற்கு தண்டனை கொடுக்கக்கூடாது என்றும் கூறியுள்ளார். அப்படி தண்டனை பொடுப்பது மனித உரிமைகளில் ஒன்றான பிரத்தியேக உரிமையை பாதிக்கிறது என்று கூறியுள்ளார். இதனை சமூகமே தீர்மானிக்க வேண்டும்.

குழந்தை ஒன்றின் பிறப்பு முறைப்படியானதா? இல்லையா? என்பது எவ்வாறு தீர்மானிக்கப்படுகிறது.

சாதாரணமாக நீதிமன்றம் ஒரு நிகழ்வு பற்றி தீர்மானிப்பதற்கு சாட்சியங்களையே அடிப்படையாக கொள்கின்றது. ஆனால் இக்கொள்கைக்கு புற நடைகளும் உண்டு. அப்புற நடைகளில் ஒன்று எடுகோள் அல்லது அனுமானம் (presumptions) என அழைக்கப்படுகிறது. இந்த அனுமானமும் இரண்டு வகைப்படுகிறது. ஒன்று மறுதலிக்கக் கூடியது மற்றையது மறுதலிக்கப்பட முடியாதது.

சாட்சியல் சட்டத்தின் 112 ஆம் பிரிவு இத்தகைய அனுமானம் பற்றி கூறுகிறது. அது குழந்தை ஒன்றின் பிறப்பு பற்றியதாகும். அந்த அனுமானம் பின்வருமாறு உள்ளது.

“ஒரு குழந்தையின் தாய்க்கும் வேறு ஒரு மனிதனுக்கும் இடையே சொல்லத்தக்க மண வாழ்க்கை இருந்து வரும் போது அல்லது அந்த மணம் முறிவுற்று இருநூற்றெண்பது நாட்களுக்குள்ளாக (280 நாட்கள்) அந்த தாய் மறுமணம் செய்து கொள்ளாமல் இருக்கும்போது அக் குழந்தை பிறந்தால் அக் குழந்தையின் தகப்பன் அந்த மனிதனே எனச் சட்டம் ஊகிக்கும். ஆனால் அந்த தாயும் அந்த மனிதனும் ஒருவருக்கொருவர் உறவு கொள்ள வாய்ப்பு இருந்ததில்லை என்று சாட்சியம் காட்டப்படக்கூடாது. அப்பொழுது தான் அக் குழந்தை அக்கணவனின் முறையாகப் பிறந்த குழந்தை என்பதற்கு அறுதியான சான்றாக அமையும். சிலவேளை அந்த மனிதன் குழந்தை கருத்தரிக்க ஆரம்பித்த காலத்தில் மனைவியுடன் உடலுறவு ஏதும் கொள்ளவில்லை என்பதாக சாட்சியம் காட்டுவாரெனில் அக் குழந்தை தனக்கு முறையாகப் பிறந்த குழந்தை என்ற அனுமானத்திற்கு இடமில்லாமல் போய் விடும். அதாவது அக்குழந்தை அம்மனிதனின் முறையாகப் பிறந்த குழந்தையாகாது. சுருக்கமாகக் கூறின் கணவனும் மனைவியுமாக சேர்ந்து வாழாத சமயத்தில் பிறந்த குழந்தை என்று சாட்சியங்கள் காட்டப்படும் வரை அக் குழந்தை முறையாகப் பிறந்த

குழந்தை (Legitimate Child) என்றே அனுமானம் கொள்ள வேண்டும்.

இதற்கு காரணம் பொது நியதியின் அடிப்படையில் (Public Policy) அமைக்கப்பட்டதாகும். விவாகம் என்பதன் புனிதத்தையும் அதன் பிரதி பலனாக உற்பத்தியாகும் குழந்தையும் புனிதமானதாக இருக்க வேண்டும் என்பதை சமூகம் ஏற்றுக்கொண்டுள்ளது. சில சந்தர்ப்பங்களில் கணவர் அல்லாதவர்களுடன் உறவு வைத்து குழந்தையை பெற்று எடுக்கும் தாய்மார்கள் உளர் என்பதனாலும் அவ்வாறான நிலை இருக்கும்போது முறைப்படி சமூகம் அங்கீகரித்த வழியில் பிறக்கும் குழந்தைக்கும் அங்கீகரிக்காத வழியில் பிறக்கும் குழந்தைக்கும் இடையேயுள்ள கடமையையும் உரிமையையும் சமூகம் பிரித்துப் பார்த்து இப்பிரிவை ஏற்படுத்தியுள்ளது எனலாம்.

ஆயின் சட்டபூர்வமான மண வாழ்க்கைத் துணைவருக்கு பிறக்கும் குழந்தைக்கும் சமூகம் அங்கீகரிக்காத வழியில் பிறக்கும் குழந்தைக்கும் இடையே தகப்பனை பொறுத்த வரையிலேயே சட்டம் வேறுபாடு காட்டுகிறதே தவிர தாயைப் பொறுத்தவரை அவ்வேறுபாடு காட்டுவதில்லை. ஏனெனில் (Mater Semper Certaest) என்ற சித்தாந்தத்தின் படி எச்சந்தர்ப்பத்திலும் தாய் நிச்சயமானவள்” என்று சட்டம் ஏற்றுக் கொள்வதேயாகும். ஆனால் தகப்பனை பொறுத்தவரை அவ்வாறில்லை. இதற்கு அடிப்படையானது (Pater est quem Nupline Demonstrant) என்ற சித்தாந்தமாகும். இதன்படி சட்டபூர்வமான குழந்தையின் தகப்பன் முறைப்படி பிறந்த குழந்தைக்கு உரியவனே எனக் கருதப்படுகிறது. இவ்விடத்தில் ஒரு விடயத்தை கவனிக்க வேண்டும். பராமரிப்பு வழக்குகளிலும் வேறு சில சட்டத் தேவைப்பாடுகளிலும் ஒரு குழந்தையின் பிறப்புக்கு குற்றம் சாட்டப்பட்டிருக்கும் ஆடவனே உரியவன் என்பதை நிரூபிக்கலாம். இதனை சட்டம் ஏற்கிறது. ஆனால் சட்டபூர்வமான குழந்தையின் தகப்பனது உரிமைக்கும் மேற்படி சட்டபூர்வமற்ற குழந்தையின்

தகப்பனுக்கும் வேறுபாடு கடமையிலும் உரிமையிலும் இருக்கிறது என்பதை சட்டம் ஏற்றுக் கொள்கிறது. சமயம் சடங்குகளிலும் பாகப் பிரிவினைகளிலும் இதனைக் காணலாம்.

குழந்தைகளை இவ்வாறு பிரிப்பது தவறானதொன்று என்று மேலை நாடுகள் சுட்டிக்காட்டுகின்றன. பாதுகாப்பற்ற குழந்தையாக சட்டபூர்வமற்ற விழியில் பிறந்த குழந்தையை விடலாமா? என்ற வினாவை அவர்கள் எழுப்பியுள்ளனர்.

இக்குழந்தையின் பிறப்புக்கு அக்குழந்தை செய்த தவறு என்ன? நிரபராதியான அந்தக் குழந்தையை சமூகம் ஓரம் கட்டுவதற்கு அந்த வேறுபாடு வழி வகுக்கிறது அல்லவா? இதனால் அக்குழந்தையின் மனித உரிமையை பறிக்கிறோம் அல்லவா? என்று அவர்கள் கேள்வி எழுப்புகின்றனர்.

மேற்படி குழந்தைகளின் பிறப்பை அனுமானிப்பதற்கு அடிப்படையாக அமைந்த காரணம் விவாகத்தின் புனிதமே. அவ் விவாகம் பாதிக்கப்படும் என்பதால் ஒரு குழந்தையை பாதிக்க விடலாமா? என்று மேற்கு நாடுகள் கேள்வி எழுப்பியுள்ளன.

இலங்கையில் பிரத்தியேக சட்டங்கள் (Personel Laws) பல உள்ளன. அவை அவ்வவ் சமூகத்தவரின் கலை கலாசாரம், சமயம் என்பவற்றின் அடிப்படையில் அமைந்துள்ளன. பொதுவான சட்டமான உரோம டச்சுச் சட்டமும் கிறிஸ்துவத்தின் அடிப்படையில் அமைந்துள்ளதால் குழந்தையின் புனிதத்தை வற்புறுத்துகின்றது. ஆகவே விவாகத்தின் புனிதத்தை மேற்படி சட்டங்கள் ஆதரிப்பதால் எமது நாட்டில் மேலைத் தேசத்தின் கருத்துக்கள் எடுபடுமா? என்பது வினாவேயாகும். இனி சாட்சியியல் சட்டத்தின் 112 ஆம் பிரிவுகளை முடிவுற்ற வழக்குகளுடன் தொடர்புபடுத்தி குழந்தைகளின் சட்ட அந்தஸ்தை ஆராய்வோம்.

முதலாவதாக பிரிவுக் கவுன்சில் அளித்த இந்திய வழக்கொன்றை பார்ப்போம். பின்னர் இந்திய நீதிமன்றங்கள்

அளித்த தீர்ப்புக்களையும் இலங்கை நீதிமன்றங்கள் அளித்த தீர்ப்புக்களையும் பார்ப்போம்.

என்.என் பகாரி வழக்கு

இந்த வழக்கில் கணவன் இறந்து 280 நாட்களுக்குள் குழந்தை பிறந்தது. கணவன் குழந்தை கருத்தரிக்கும் காலத்தில் அதாவது அவளது மாத விடாய் நிற்கும் போது கணவன் உயிருடன் இருந்தான். ஆயினும் அவன் அவளது உடலில் ஏற்பட்ட தீய கொப்பளங்களால் பாதிக்கப்பட்டு மாதவிடாய் நின்ற மாதத்திற்கு முன்னர் உள்ள 14 நாட்களுக்குள் இறந்து விட்டான். இதனால் இவளது உடல் நிலையில் கொப்பளங்களால் அவதிப்பட்டு உச்ச நிலையில் வருத்தம் இருக்கும் கால கட்டத்தில் இவன் இறந்ததால் இவனால் உடலுறவு கொள்ள முடியாமல் இருந்தது என்று இறந்தவனின் பெற்றோர்கள் காட்ட முற்பட்டனர்.

ஆயினும் பிரிவுக் கவுன்சில் இதனை ஏற்க மறுத்தது. ஏனெனில் மனைவியின் மாத விடாய் நிற்கும் சமயத்தில் கணவன் உயிருடன் அவளுடன் இருந்தான். ஆகவே அவன் அவளுடன் உடலுறவு கொள்ள எந்த தடையும் இல்லாது இருந்தது.

அத்தகைய சந்தர்ப்பத்தில் உடலுறவு கொள்வதை முற்றிலும் தடுக்குமளவிற்கு அக்கொப்பளங்கள் இருந்தன என்பதை காட்ட போதுமான அளவு சாட்சியங்கள் முன்வைக்கப்படவில்லை என பிரிவுக்கவுன்சில் கூறியது. இதனால் அக் குழந்தை சட்டபூர்வமான குழந்தை எனத் தீர்த்தது. ஆகவே மேற்படி வழக்கில் ஆராயப்பட்டது என்னவெனில் கணவன் மனைவிக்-கிடையே இணைவு சேர்வுக்கு (Access) இடமிருந்ததா? என்பதேயாகும். இணைவுக்கும் இடம் இருந்தது என்று கண்டால் மேற்படி 112 ஆம் பிரிவின் கீழ் எதிரிக்குள்ள பாதுகாப்பான அதாவது தனக்கு பிறக்காத குழந்தை என்ற பாதுகாப்பை எடுக்க முடியாது என்பதாகும்.

இவ்விடயத்தில் கவனிக்க வேண்டிய விடயம், என்னவெனில். “இணைவு”(Access) என்பதன் பொருள் விளக்கம் என்ன என்பது பற்றியாகும். இலங்கை நீதிமன்றங்கள் இது பற்றி கொடுத்த விளக்கத்தை இனி பார்ப்போம். Access ஐ சேர்வு என்றும் அழைப்பதுண்டு.

பெரேரா எதிர் பொடிசிங்கோ வழக்கு

இந்த வழக்கில் Access என்பது உண்மையான இணைவு அல்ல. இணையக்கூடிய சந்தர்ப்பம் (Possibility of Access) என்றே கொள்ள வேண்டும் என்று தீர்க்கப்பட்டது.

ஆயின் இன்னும் ஒரு வழக்கான சோபி நோனா எதிர் மார்சியான் வழக்கில் மூன்று நீதியரசர்கள் தீர்த்தது என்னவெனில் “உடல் ரீதியாக இணைய முடியாமை” என்பது நிரூபிக்கப்பட்டாலே போதும். இணையக்கூடிய சந்தர்ப்பம் இல்லை என கொள்ளலாம் என்று இறுக்கமான ஒரு பொருள் கோடலை இணைவு Access என்பதற்கு கொடுத்தது. இது மூன்று நீதியரசர்களை கொண்ட நீதிமன்றத்தால் வழங்கப்பட்ட தீர்ப்பு. ஆதலால் இதனை நீதிமன்றங்கள் பின்பற்ற வேண்டியதிருந்தாலும் பெரும்பாலான நீதியரசர்கள் இந்த பொருள் விளக்கம் திருப்தி அளிக்கவில்லை என்றனர்.

மேற்படி தீர்ப்பு அளிக்கப்பட்ட 17 வருடங்களுக்குப் பின்னர் நடந்த வழக்கான ஜோன் நோனா எதிர் லியோ வழக்கில் புதியதொரு விளக்கம் இணைவு Access க்கு கொடுக்கப்பட்டது. அதன்படி இணையக்கூடிய சந்தர்ப்பம், உடல் ரீதியாக இணைய முடியாமை என்பன தவறு என்றும் உண்மையான விளக்கம் என்னவெனில் “உண்மையான உடலுறவு” (Actual Inter Course) என்பதையே Access என்ற சொல் கூறுகிறது என்றனர்.

பல வழக்குகளில் (Access) என்றால் என்ன என தொடர்ந்தும் ஆராயப்பட்டது. முடிவு காணப்படவில்லை. முக்கிய காரணம்

காட்சிகளை வைத்துக் கொண்டு பால் உறவில் யாரும் ஈடுபடுவதில்லை. அது தனிப்பட்ட ரகசிய செயல் ஆகவே சாட்சியங்கள் சில அனுமானங்களை கொடுக்குமே தவிர முடிவை கொடுக்க முடியாது இதற்கு நல்ல உதாரணமாக அமைவது பின்வரும் வழக்காகும்.

பெசோனா எதிர் பொபஞ்சிபாஸ் வழக்கு

இந்தவழக்கின் நிகழ்வுகள் பின்வருமாறாகும். கணவனிடமிருந்து பிரிந்து வாழ்ந்தாள் மனைவி. கணவன் மனைவிக் கெதிராக வன்ம உறவு அறுத்தலின் கீழும் சோரம் போதலின் கீழும் விவாகரத்துக் கோரியிருந்தான்.

இவ்விடத்தில் வாசகர்களின் அறிவுக்காக மேற்படி சொற்களான வன்ம உறவு அறுத்தல், சோரம் போகதல் என்றால் என்ன என கூற வேண்டும். வன்ம உறவு அறுத்தல் என்பது சட்டபூவர்மான தம்பதிகளில் ஒருவர் மற்றவருடன் இனி இணைந்து வாழ்வதில்லை என்று தீர்மானித்து சில செயல்களை செய்தல் மற்றும் பிரிந்து இருத்தல் இதனுள் பல காரணங்களை காட்டலாம். விசேடமாக காட்டப்படும் காரணம் என்னவெனில் ஒன்றாக வாழ்ந்த தம்பதியரில் ஒருவர் தாம் வாழ்ந்த விவாக இல்லத்தில் இருந்து வெளியேறி வேறு ஒரு இடத்தில் தனியாக அல்லது உறவினர்களுடன் வாழ்தலை காட்டுதலாகும்.

சோரம் போகதல் என்பது தனது துணைவர் அல்லாத இன்னுமொருவருடன் தனது சொந்த விருப்பத்துடன் பால் உறவில் ஈடுபடுதல் என்பதை குறிக்கும்.

இலங்கையில் விவாகரத்து மேற்கூறிய காரணங்களுக்காகவும் வழங்கப்படுவதால் பொபஞ்சி பாஸ் வழக்கில் கணவன் அக்காரணங்களை காட்டி மனைவிக் கெதிராக விவாகரத்து வழக்கை தாக்கல் செய்து இருந்தான்.

விவாகரத்து வழக்கு நீண்ட நாட்கள் செல்வது வழக்கம் மேலும் இரு பகுதியாரும் தமது தீர்மானத்தை மீளப்

பரிசீலனை செய்ய வேண்டும் என நீதிமன்றம் காலத்தையும் சொல்வதும் வழக்கம். பொஞ்சி பாஸ் வழக்கிலும் இது நடந்தது. விவாகரத்து வழக்கு தாக்கல் செய்த போதும் பொபஞ்சி பாஸ் தனது மனைவி வாழுகின்ற பகுதியின் கூட்டுறவு கடையில் மனேஜராக சேவை புரிந்து வந்தான். மனைவி அந்த கடைக்கே ரேஷனை பெறுவதற்கு செல்ல வேண்டும். இவன் இப்படி செல்லும் போது கணவனுடன் கதைத்து வந்தாள். அத்தகைய சந்தர்ப்பத்தில் இவள் கர்ப்பவதியானாள்.

கர்ப்பத்திற்கு காரணம் பொபஞ்சி பாஸ் தான் எனக் கூறிய மனைவி தான் ரேஷன் வாங்க மேற்படி கடைக்குச் செல்லும் போது தனது கணவனுடன் கூட்டுறவுக் கடைக்குள் பாலியல் உறவில் ஈடுபடுவது வழக்கம் என்றும் அதன் பலனே தனது வயிற்றில் உள்ள குழந்தை என்றும் கூறினாள்.

பொபஞ்சிபாஸ் அதனை மறுத்து மனைவி தன்னுடன் இணைய முயற்சித்ததாகவும் தான் அதனை பொலிஸில் முறைப்பாடு செய்து அவளுக்கெதிராக அத்துமீறல் வழக்கை தாக்கல் செய்ததாகவும் கூறி அவளது வயிற்றில் உள்ள குழந்தைக்கு தகப்பன் இல்லை என்றும் கூறினான்.

ஆகவே நீதிமன்றத்தின் முன் எழுந்த வினா என்னவெனில் கணவன் உயிருடன் இருக்கும் போதும் அல்லது கணவன் இறந்து 280 நாட்களுக்கு இடையில் மனைவி மறுமணம் செய்யாது இருக்கும்போதும் குழந்தை ஒன்று பிறந்தால் அப்பெண்ணின் கணவனே அக் குழந்தைக்கு தகப்பன் என்று சட்டம் ஊகிப்பதால் பொபஞ்சிபாஸ் இன்னும் விவாகரத்துப் பெறாமல் இருப்பதால் அவனே தகப்பன் என்றும் நீதிமன்றம் கூறியது. மற்றும் பொபஞ்சி பாஸ் மனைவியுடன் உடலுறவு கொள்ள போதியளவு சந்தர்ப்பம் இருந்ததால் தனது குழந்தை இல்லை என்பதை ஏற்க முடியாது என்றும் கூறியது.

இந்த வழக்கில் இருந்து அறிய வேண்டியது என்னவெனில் விவாகரத்து பெற விண்ணப்பம் செய்து விட்டு மனைவியுடன்

தொடர்புகொண்டாலோ அல்லது கொள்ளாவிட்டாலோ கணவன் தனது பொறுப்பில் இருந்து விடுபடமாட்டான் என்பதாகும்.

இப்பொழுது ஒரு முக்கியமான கேள்வி வாசகர்கள் மனதில் எழலாம். அதாவது அந்த குழந்தையின் தகப்பன் யார் என்பதை கண்டறிய குழந்தையின் இரத்தத்தை பரிசோதனை செய்து கண்டு பிடிக்கலாம் தானே என்பதே அந்த கேள்வியாகும். ஆகவே அதனை பற்றியும் இங்கு கூற வேண்டும்.

இரத்தப் பரிசோதனை

1) ஆரம்பத்தில் ஒரு இரத்த பரிசோதனைக்குள்ளாபவரின் அனுமதி அவரது இரத்தத்தை எடுப்பதற்கு தேவையாக இருந்தது. ஒரு ஆணும் பெண்ணும் கூறுகின்ற வாய் முறைப்பாட்டை வைத்துக் கொண்டு வாய் பேச முடியாத குழந்தையின் தோலைக் குத்தி இரத்தம் எடுக்கலாமா? என்பது பிரச்சினையாக இருந்தது. ஆயின் தற்போது உண்மையை கண்டு பிடிப்பதற்காக இந்த பரிசோதனையை நீதிமன்றங்கள் செய்ய இடமளிக்க வேண்டும் என்ற கருத்து வலுவடைந்து வருகிறது.

இரத்த பரிசோதனையில் அக்குழந்தைக்கு காரணமானவன் இவர்தான் என்று கூறலாமே தவிர தவறான நடத்தையால் அக்குழந்தை உற்பத்தியாகி இருந்தால் அந்த ஆடவனின் சொத்தில் பாத்தியத்தை கொண்டாட முடியாது.

2) குழந்தை ஒன்றின் தகப்பன் யார் என்று கண்டு பிடிக்கவே இந்த பரிசோதனை செய்யப்படுகிறது.

உண்மையில் குழந்தை வேறு ஒருவருக்கு உற்பத்தி ஆகி இருந்தால் அந்த குழந்தை முறை தவறிப் பிறந்த குழந்தை என்ற செய்தி உலகமெங்கும் பரவும்.

இதனால் அந்த குழந்தைக்கு ஏற்படும் பாதிப்பு கொஞ்ச -நஞ்சமல்ல.

குழந்தையின் நன்மைக்கு என கூறியது அக் குழந்தையின் வாழ்வுக்கே அழிவைத் தேடித்தரலாம்.

3. நீதிமன்றங்கள் சில விடயங்களில் கவனமாய் இருக்க வேண்டும். இரத்தப் பரிசோதனையை மட்டும் கருத்தில் கொண்டு தீர்மானிக்க கூடாது. பராமரிப்பு வழக்கிற்கு அது உதவும்.

ஆனால் வேறு ஒன்றுக்கும் இரத்தப் பரிசோதனை உதவாது. ஒரு உண்மையைக் காட்டி ஏனைய உண்மைகளை மறைத்து விடக் கூடாது என்று பல தீர்ப்புகள் கூறுகின்றன. ஆகவே இரத்தப் பரிசோதனையை முதன் முதலில் அனுமதிக்காமல் ஏனைய சாட்சியங்களின் பின்னர் தேவைப்பட்டாலே அனுமதிக்க முன்வர வேண்டும். இரத்தப் பரிசோதனைக்கு அனுமதிப்பது நீதிமன்றத்தின் தனி விருப்பமாகும்.

இரத்தப் பரிசோதனை நடந்தால் இவ்வழக்கின் தீர்ப்பு எப்படி இருக்கும்?

ஜீன் என்பவள் அக்டோபர் 1903 இல் A என்பவரை மணந்தாள். பின்னர் அவள் A ஐ விவாகரத்து செய்து விட்டு T என்பவரை 1904 யூலையில் மணந்தாள். 1904 செப்டெம்பரில் குழந்தை ஒன்றை பெற்று எடுத்தாள். இந்த குழந்தைக்கு தகப்பன் Aயா? அல்லது Tயா? என்பதே வழக்கெழு வினாவாகும்.

இந்த குழந்தை பிறக்கும்போது அதாவது 1904 செப்டெம்பரில் ஜீனின் முதலாவது கணவரை Aயை விவாகரத்து பெற்று ஒன்பது (09) மாதங்களின் பின்னர் இக்குழந்தை பிறக்கிறது.

ஒரு குழந்தை பிறப்பதற்கு தேவையான அதி உச்ச காலம் 280, 290 நாட்களாகும்.

270 நாட்கள் தேவையில்லை. இரண்டாவது கணவனை மணந்து மூன்று மாதங்களில் அதாவது 90 நாட்களில் குழந்தை பிறக்கிறது.

ஆகவே இருவரில் யார் இக்குழந்தையின் தகப்பன் என்பதை நீதிமன்றம் ஆராய்ந்து முதலாவது கணவனாக இருக்க முடியாது என்றது. ஏனெனில் 360 நாட்களின் பின்னர் குழந்தை பிறந்ததால் அது சாத்தியமில்லை என்றது.

இரண்டாவது கணவனே இக் குழந்தையின் தந்தை என்றது. ஏனெனில் அக்குழந்தை கருவுற்றிருந்த பொழுது அதாவது அவள் முதல் கணவனுடன் வாழும் பொழுது தான் அப்பெண்ணுடன் உடல் உறவு கொள்ளவில்லை என்பதை இரண்டாவது கணவர் மறுத்து சாட்சியங்கள் எதுவும் சமர்ப்பிக்கவில்லை.

ஆனால் அதற்கு மாறாக முதல் கணவனுடன் அப்பெண் வாழும் பொழுதே இரண்டாவது கணவன் அவளுடன் கள்ளத் தொடர்பு வைத்திருந்தான் என்பது நிரூபிக்கப்பட்டது.

எனவே ஒரு பெண் ஒருவரைத் திருமணம் செய்து கொண்டு விட்டாளே அவளை மற்றொருவன் சீண்டியிருக்க வாய்ப்பில்லை என்று அனுமானிக்கவியலாது என்றும் மேற்படி வழக்கைப் பொறுத்தவரை திருமணம் முடிந்து சில நாளிலே குழந்தை பிறந்தாலும் அது இரண்டாவது கணவனின் குழந்தை என்றே கொள்ள வேண்டும் என்று கூறியது.

இரத்த பரிசோதனையை மறுத்த நீதிமன்றம் உண்மையான நிகழ்வின் அடிப்படையில் தீர்ப்பை வழங்கியது.

முடிவுரை

மனிதன் சமூகத்தில் இருந்து பிரிந்து வாழ முடியாது. ஏனெனில் அவன் சமூகப் பிராணியாக இருப்பதால் அவ்வண்ணம் வாழ வேண்டியிருக்கிறது.

சமூகம் சில கட்டுப்பாடுகளையும் ஒழுங்குகளையும் படிப்பினையால் அறிந்து எம்முன் வைத்துள்ளது. அவை சில தற்போதைய நிலையில் காணப்படும் சூழலுக்கு ஒவ்வாததாக இருப்பதும் உண்டு. ஆயினும் அவற்றை உதறித் தள்ளாமட்டும் நாம் தனியாக உதறித்தள்ளவோ அல்லது அதனைக் கடைப்பிடிக்காமல் விடவோ முடியாது. இத்தகைய சம்பிரதாயங்களில் ஒன்று தான் திருமணமாகும்.

சம்பிரதாயங்கள் சட்டங்களை போல் வலுவுள்ளது. இச் சம்பிரதாயத்தை அடிப்படையாக வைத்தே திருமணம் அதன் பலனால் பிறக்கும் குழந்தைகளும் சமூகத்தில் மதிப்பிடப் படுகின்றனர்.

உரித்துகளும் வழக்கப்படுகிறன. முறை தவறிப் பிறந்த குழந்தை, முறையாகப் பிறந்த குழந்தை என்ற வேறுபாடு இதனாற் பிறந்ததேயாகும்.

ஆயின் மேலை நாட்டார் கூறுவது போல் குழந்தைகளை அவ்வாறு பிரிப்பதால் அவர்கள் காலவரையில் பல சங்கடங்களை சந்திக்க வேண்டியுள்ளது என்பதில் உண்மை-யிருப்பினும் எமது சமூக அமைப்பை உடைத்தெறிய எம்மால் முடியாததால் அதன் படி ஒழுகுவதே நல்லது எனலாம்.

மரண வாக்கு மூலம் என்றால் என்ன? அதனை நீதிமன்றத்தில் முன் வைக்க உள்ள கட்டுப்பாடுகள் என்ன?

சாதாரணமாக நீதிமன்றத்தில் ஏற்கப்படும் வாய்மொழிச் சாட்சியம், சாட்சியம் அளிப்பவர் நீதிமன்றத்திற்கு வந்து நேரடியாக கொடுக்க வேண்டுமென்பதேயாகும். ஆனால் சில சந்தர்ப்பங்களில் அவ்வாறு நடைபெறுவதில்லை.

நீதிமன்றத்திற்கு வெளியே கொடுக்கப்பட்ட கூற்றை சாட்சியமாக ஏற்படுத்து. அது எப்போது எனில் மரணத்தின் வாசலில் இருக்கும் ஒருவன் தன்னுடைய மரணத்திற்கு காரணம் என்ன என்பதை கூறும் போது சாட்சியம் கொடுப்பவர் வயது மூப்பு காரணமாக அல்லது வேறு காரணங்களுக்காக திறனற்றவராக இருக்கும் போதும் அல்லது அளவுக்கு மீறிய காலதாமதம், அளவுக்கு மீறிய செலவு, கிடைப்பதற்கு அரியவர்கள் போன்றோர் ஆகியோர் சாட்சியங்களை நீதிமன்றத்திற்கு வெளியே அது கூறப்பட்டிருப்பினும் அவற்றை நீதிமன்றத்தில் சமர்ப்பிக்கலாம்.

இவற்றில் முக்கியமானதாக விளங்கும் மரண வாக்குமூலத்தையே இன்று பார்க்கப் போகின்றோம்.

மரண வாக்கு மூலம் என்றால் என்ன?

இறக்கப் போகும் ஒருவர் தன்னுடைய இறப்பிற்கு உரிய காரணத்தை பற்றியோ அல்லது தன்னுடைய சாவிற்கு அமைந்த சூழ்நிலைகளைப் பற்றியோ எழுத்து மூலமாகவோ அல்லது வாய்மொழி மூலமாகவோ கூறும் உரையே மரண வாக்கு மூலம் எனப்படுகிறது. இங்கு வாசகர்கள் கவனிக்க வேண்டியது என்னவெனில் மரண வாக்குமூலம் எழுத்தில் அல்லது வாய்மொழி மூலமானதாக இருக்க வேண்டும் என்பது. ஆங்கிலத்தில் கூறுவதானால் The Statement Declared to be Admissible must be Either Written or Verbal என்பதாகும்.

அலி சாந்திரி அல்லது சந்திரசேகர் எதிர் அரசன் என்ற வழக்கில் (LR 1937 AC 220) 38 NLR 256 பின்வரும் வினா எழுந்தது. அதாவது இவ்வழக்கில் கேள்விகளுக்கு வாய்திறந்து பதில் சொல்ல முடியாத நிலையில் உள்ள மரணத்தின் வாசலில் இருக்கும் ஒருவரால் செய்யப்பட்ட சைகைகள் மற்றும் அசைவுகள் வாய் மொழியாக அளிக்கப்பட்ட மரண வாக்கு மூலமாகக் கருதப்படலாமா? என்பதையாகும். பிரபுகள் சபை ஆம் என்றது. இந்த வழக்கில் இறக்கப் போகிறவரிடம் கேட்கப்பட்ட வினா என்னவெனில் அவளுடைய கழுத்தை வெட்டியவன் எதிரியா? Whether It was the Accused that Auther Neck? அதற்கு விடையாக இறக்கப் போகின்றவன் தலையை ஆட்டினான். அது ஆம் என்பதற்கு சமமானது என பிரபுக்கள் சபை தீர்த்தது. இத்தீர்ப்பினால் ஊமை ஒருவரின் சைகைகளும் ஏற்கப்படும் என எதிர்பார்க்கலாம். இதில் மறந்து விடக்கூடாத ஒரு விடயம் உண்டு. Evidence as to signs made in answer to questions put to the deceased was Admissible, statement of witnesses as to what inter pretation they put on the signs could not be admitted என்பதேயாகும்.

மேலே கூறியவாறு மரணவாக்கு மூலம் ஒன்று சாதாரண சாட்சி கொடுக்கும் முறைகளில் இருந்து வேறுபடினும் அதனை ஏற்பது ஏன் என ஒரு வினா எழுவது இயற்கையேயாகும். இதற்கு மத்தேயு ஆர்னல்ட் என்னும் அறிஞர் பின்வருமாறு கூறிகிறார்.

“இறந்து கொண்டிருக்கும் மனிதனின் உதட்டில் உண்மை உட்கார்ந்து இருக்கிறது” என்கிறார். (Truth sits on the lips of dying man) ஆகவே இறக்கும் தறுவாயில் உள்ள ஒருவன் பொய் கூறமாட்டான் என்ற கருத்து ஆங்கிலேயே நாட்டில் நிலவி வருகிறது. இதனாலேயே ஒருவரிடம் இருந்து கேட்டறிந்த ஒருவர் கூறும் கூற்றை நீதிமன்றங்கள் ஏற்கின்றன.

மரண வாக்குமூலம் எப்போது நீதிமன்றத்தால் ஏற்றுக் கொள்ளப்படுகிறது?

மரண வாக்கு மூலம் சாட்சியமாக ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட சில நிபந்தனைகள் பூர்த்தியாகி இருக்க வேண்டும்.

1. அவ்வாக்கு மூலமானது மரணமடைந்தவரால் அல்லது மரணத்தை அண்மித்து இருந்தவரால் செய்யப்பட்டிருக்க வேண்டும்.
2. அவர் தன்னுடைய மரணத்திற்கான காரணத்தையோ அல்லது சூழ்நிலைகளையோ குறிப்பிட்டிருக்க வேண்டும்.
3. வழக்கில் மரண வாக்குமூலம் அளித்தவரின் சாவிற்கு காரணம் என்ன என்ற வினா எழும்பியிருக்க வேண்டும்.

மரண வாக்குமூலம் இப்படித்தான் இருக்க வேண்டும் என்ற கட்டுப்பாடு இல்லை. மரண வாக்குமூலத்தை யார் முன்னிலையிலும் கொடுக்கலாம். தக்க அதிகாரியின் முன் கொடுக்கப்படவில்லை என்று கூறி அதனை நிராகரிக்க முடியாது.

மேலே காட்டிய நிபந்தனைகளில் ஒன்று மரண வாக்குமூலம் தன்னுடைய மரணத்திற்கான காரணத்தை அல்லது சூழ்நிலைகளை குறிப்பிடப்பட்டிருக்க வேண்டும். மேல் எழுந்தவாரியாக இந்நிபந்தனையை பார்த்தால் ஒருவர் அளிக்கும் சாட்சியம் அவருக்கு மட்டுமே செல்லும் என்பது போல் தெரிகிறது. இது சம்பந்தமாக இலங்கையில் இரண்டு வழக்குகளில் ஆராயப்பட்டன. *சமரகோன்பண்டா* என்ற வழக்கிலும் *ரத்னாயக்கா* என்ற வழக்கிலும் ஆராயப்பட்டது. சமரகோன் வழக்கில் எதிரியானவர் கிரிபண்டா என்பவரைக் கொலை செய்ததாக குற்றம் சாட்டப்பட்டிருந்தார். சம்பவம் நடை பெற்ற போது மூன்று பேர் கொலை செய்யப்பட்டிருந்தனர். மூன்று பேரில் ஒருவர் புஞ்சி பண்டா

ஆகும். எதிரி சுய பாதுகாப்பு என்ற சட்டபூர்வமான பாதுகாப்பை தனது எதிர்க்காப்பாக எடுத்தார். அரசு தரப்பு புஞ்சி பண்டாவின் மரண வாக்கு மூலத்தை வழக்கை நிரூபிக்க எடுத்தது. இதில் உள்ள சந்தர்ப்ப நிகழ்வுகளைப் பார்க்கும் போது கிரிபண்டாவின் இறப்பிற்கு இச்சந்தர்ப்ப சூழ்நிலை காரணமாய் இருந்தது என நீதிமன்றம் கூறி மரணவாக்கு மூலம் தனது இறப்பிற்கு மட்டுமன்றி தனது இறப்பிற்க்கான சூழ்நிலையில் ஏனைய மரணத்தவரின் இறப்பை எடுத்துக் காட்டவும் பயன்படுத்தலாம் என்றது. ஆகவே இறந்த ஒருவரின் மரண வாக்கு மூலம் இறந்தவரின் கொலையை மட்டும் நிரூபிக்காமல் அச்சந்தர்ப்ப சூழ்நிலையில் நடந்த ஏனைய மரணங்களையும் நிரூபிக்க உதவுகிறது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

மரண வாக்குமூலம் பெறப்படும் போது அதனை நீதிமன்றத்தில் சமர்ப்பிக்கப்படும் போதும் கடைப்பிடிக்க வேண்டிய முறை மரண வாக்குமூலம் கொடுப்பவரிடத்தில் கேட்கப்பட்ட கேள்விகளையும் பெறப்பட்ட விடயங்களையும் இயன்ற அளவு அல்லது முடிந்த அளவு கேள்வி எப்படி கேட்கப்பட்டதோ அதேபோலவும் பதில் எப்படிப் பெறப்பட்டதோ அதே போலவும் எழுத்தில் எழுதி நீதிமன்றத்தில் சமர்ப்பிக்க வேண்டும். ஏனெனில் அப்பொழுது தான் மரண வாக்குமூலம் பற்றிய ஆழ்ந்த உட்கருத்தினையும் உட்பொருளையும் நீதிமன்றம் வழக்கில் பொருத்தி நல்ல முடிவுக்கு வர முடியும்.

ஆனால் சில சமயங்களில் மரணமடைந்தவர் கூறிய அதே சொற்களை மரண வாக்குமூலத்தில் கொண்டுவர முடிவதில்லை. அப்பொழுது அச்சொற்களுக்கு ஒத்த வேறு சொற்களைப் பயன்படுத்தலாம். ஆனால் அச் சொற்களுக்கு பொருள் விளக்கமோ அல்லது விரிவுரையோ அளிக்கக் கூடாது. அவ்வாறு செய்தால் மரண வாக்குமூலம் ஏற்றுக் கொள்ளப்படமாட்டாது.

சிரிநாத் எதிர் பம்பாய் மாநிலம் என்ற வழக்கில் பொலிஸ் அதிகாரி ஹிந்தியில் கேட்டு பதிலையும் ஹிந்தியிலேயே பெற்றுக்கொண்டார். ஆனால் கேள்வி பதிலை ஆங்கிலத்தில் பதிவு செய்து கொண்டார். பின்னர் அதற்கு ஹிந்தியில் விளக்கம் அளித்தார். இதனை நீதிமன்றம் ஏற்க மறுத்தது.

மரணத்திற்கு முன்னர் கொடுத்த வாக்குமூலமும் மரண வாக்குமூலம் ஆகுமா?

பொதுவாக மரணத்தின் வாசலில் இருப்பவர் கொடுக்கும் வாக்குமூலமே மரணவாக்கு மூலமாகிறது. இதன்படி மரணத்தை கொடுக்கும் ஒரு தாக்குதலை பெற்ற பின்னர் கொடுக்கும் வாக்கு மூலமாக அது இருக்க வேண்டும் எனக் கருதவேண்டும். ஆனால் அது அப்படியில்லை என்பது இந்தியன் வழக்குகளில் தீர்மானிக்கப்பட்டுள்ளது. அவ்வழக்கு-களைப் பார்ப்போம்.

ரஞ்சித்சிங் வழக்கு(Air 1952 H.P.81)

இவ்வழக்கு மனைவிக்கும் கள்ளக் காதலனுக்கும் இடையேயுள்ள தொடர்பால் புருஷன் உயிர் இழந்த வழக்காகும். இவ்வழக்கில் கணவன் கொலை செய்யப்பட்டான். கொலை நடப்பதற்கு முன்று வருடங்களுக்கு முன்பு அவனுக்கும் அவனது மனைவிக்குமிடையே எழுந்த பிரச்சினைகள் குறித்தும் சந்தோஷமான குடும்ப வாழ்க்கை இல்லாதமையை குறித்தும் அதற்குண்டான காரணங்கள் குறித்தும் அவன் எழுதிய கடிதங்களும் தனது மனைவியின் கள்ளக் காதலன் தனது மனைவியை நெருங்கி வருகின்ற திகதிகள் குறித்தும் அவன் டயரியில் எழுதிய தகவல்களும் மரணத்திற்குக் காரணம் என்ன? என ஆராயப்பட்ட போது கவனத்திற்கு எடுக்கப்பட்டன. இவை வழக்கிற்கு மரண வாக்கு மூலமாக அமைந்தன.

இதில் இருந்து மரண அடிபட்ட பின்னர் வழங்கும் உரைதான் மரண வாக்குமூலம் என்பது இல்லாமல் போய் விடுகிறது.

பிரபுக்கள் சபையின் தீர்மானம் என்றும் மேற்படி தீர்ப்பை பின்பற்றியதாக இருக்கிறது என்பதை பின்வரும் வழக்கு உறுதிப்படுத்துகிறது.

காலஞ்சென்ற நுக்காரஜி என்பவர் பிதா புரத்தில் உள்ள தோட்டத்தில் காரியாலய சேவகனாக வேலை பார்த்து வந்தார்.

குற்றவாளியானவர் பிர்ஹம்பூர் என்னும் இடத்தில் வாழ்பவர். பிதாபுரம் தோட்ட திவானின் மருமகன் ஆவார் 1936 இல் மேற்படி குற்றஞ்சாட்டப்பட்டவரும் அவரது மனைவியும் பிதாபுர தோட்டத்திற்கு வருகை தந்தபொழுது மேற்படி நுக்காரஜி -யிடமிருந்து ரூபா 3000/= கடனாகப் பெற்றார். இந்நிலையில் 1937 இல் மார்ச் 20ஆம் திகதியன்று குற்றம் சாட்டப்பட்டவரின் மனைவியிடமிருந்து நுக்காராஜிக்கு கடிதம் ஒன்று வந்தது. தாங்கள் வாங்கிய கடனை திருப்பி தரப் போவதாகவும் அதனைப் பெறவருமாறு கோரியிருந்தது.

தங்களது ஊரான பின்ஹம்பூருக்கு வருமாறும் அழைத்திருந்தனர். நுக்காரஜி பணத்தை பெறுவதற்காக மார்ச் 21 திகதியன்று பிர்ஹம்பூருக்கு கிளம்புவதற்கு முன்னர் தனது மனைவியிடம் அக்கடிதத்தை காட்டி தான் பிர்ஹம்பூருக்குச் சென்று கொடுத்த கடனை குற்றஞ் சாட்டப்பட்டவரிடமிருந்து வசூல் செய்து கொண்டு வருவதாகக் கூறினார். ஆனால் அதற்கு அடுத்த நாள் அதாவது மார்ச் மாதம் 22 திகதி நுக்காரஜியின் உடல் 'பூரி' ரயில் நிலையத்தில் உள்ள ரயில் பெட்டிக்குள் ஒரு தகர்ப் பெட்டகத்திற்குள் 7 துண்டுகளாக வெட்டப்பட்டு அடுக்கி வைக்கப்பட்டிருந்தது.

குற்றஞ்சாட்டப்பட்டவர் கொலைக் குற்றத்திற்காக கைது செய்யப்பட்டார்.

விசாரணையின் போது நுக்காரஜி பிர்ஹம்பூருக்கு புறப்படுவதற்கு முன்னர் தனது மனைவியிடம் குற்றம் சாட்டப்பட்டவருக்கு கொடுத்த கடனைப் பெறச்செல்வதாகக்

கூறிய கூற்றை மரணவாக்குமூலமாக ஏற்கலாமா? என்ற வினா எழுந்தது.

பிரபுக்கள் சபை பின்வருமாறு தீர்த்தது. ஒரு கூற்று மரணத்திற்கான காரணம் எழுவதற்கு முன்பு செய்யப்பட்டதாகவோ அல்லது தான் கொல்லப்பட்டு விடுவோம் என்ற எதிர்பார்ப்புக்குண்டான காரணம் எதுவும் எழும்புவதற்கு முன்பாக செய்யப்பட்டதாகவோ இருந்தாலும் அதுவும் மரணவாக்கு மூலமாகவே ஏற்றுக் கொள்ளப்படும் என்று கூறியது.

மரண வாக்குமூலம் மரணத்திற்கு எது காரணமோ அது குறித்துதான் இருக்க வேண்டும்.

மரண வாக்குமூலம் கொடுப்பவர் தனது மரணத்திற்கான காரணத்தை கூறுகிறார். அக்காரணம் மெய்ப்பிக்கப்படவில்லை -யெனில் அவரது மரண வாக்குமூலம் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட மாட்டாது. இதனை பின்வரும் வழக்கு விளக்குகிறது.

மோட்டிசிங் எதிர் உத்தர பிரதேச மாநிலம் என்ற வழக்கில் துப்பாக்கி குண்டுகளால் காயமடைந்தவர் மருத்துவமனையில் இருக்கும் போது மரண வாக்குமூலம் கொடுத்தார். ஆனால் வைத்தியசாலையை விட்டுச்சென்ற 20 நாட்களுக்குப் பின்னரே மரணமடைந்தார். இவரது வாக்கு மூலம் செல்லாது என உயர் நீதிமன்றம் பின்வரும் காரணத்தைக் கூறியது.

“ஒருவரின் மரணம் வழக்கில் வினாவாக இருக்கும் போது அவரின் மரணம் பற்றிய அவரது வாக்கு மூலம் தொடர்பு உள்ளதாக(Relevantly) மாறுகிறது. இவ் வழக்கில் துப்பாக்கிக் குண்டுகள் பாய்ந்ததால் ஏற்பட்ட காயங்களினாற்றான் அவர் இறந்தார் என்பது நிரூபிக்கப்படவில்லை. எனவே அக்கூற்று மரண வாக்குமூலம் ஆகாது, ஏற்புடையுமாகாது என்றது.

வாசகர்களுக்கு இவ்விடத்தில் மனித உடலுக்கு ஊறு விளைவிக்கும் குற்றங்கள் சம்பந்தமாக வைத்திய நிபுணர்களின் சாட்சியம் ஏன் அவசியம் என்பது பற்றி ஒரு

சிறு குறிப்பு கூறுவது அவசியம். கற்பழிப்பு அல்லது கொலை ஒன்று நடந்திருந்தால் அரசு தர்ப்பு நீதிமன்றத்தில் எதிரியால் தான் இச்செயல் நடந்தது என்று நிரூபிக்க வேண்டும்.

இல்லையேல் எதிரி விடுதலையாவார். இதனாற்றான் மேற்படி வழக்குகளில் வைத்திய நிபுணர்களின் சாட்சியம் எடுக்கப் -படுகிறது.

வைத்திய நிபுணர்களின் சாட்சியத்தை அரசு தர்ப்பு மிகக் கவனமாக நீதிமன்றத்தில் முன் வைக்கும். ஏனெனில் நீதிபதி மற்றும் வழக்குரைஞர்கள் மனித உடலின் அமைப்பு பற்றி இரத்த ஓட்டம் பற்றி அல்லது மூச்சு நிற்பது பற்றிய பெரிய அறிவைக் கொண்டு இருப்பதில் வைத்திய நிபுணர்கள் இது சம்பந்தமான பரிபூரண அறிவைக் கொண்டுள்ளனர்.

அவர்கள் இறந்த ஒருவரின் உடலை பரிசீலனை செய்யும் போது அவரது உடலில் உள்ள அனைத்துக் கலங்களையும் தடையங்களையும் மற்றும் தேவையானவற்றையும் ஒரு சிறு பிழையும் விடாமல் பரிசோதித்து குறித்துக் கொள்வது வழக்கம். அவர் இறந்ததற்குக் காரணம் இரத்த ஓட்டம் நின்றது. அல்லது இரத்தம் ஓடுவதற்கு தேவையான சுவாசப்பை தாக்கப்பட்டது. அல்லது இரத்தத்தை சுத்திகரிக்க தேவையான சுவாசப்பை நரம்புகள் அதன் இழைகள் பாதிக்கப்பட்டது பற்றியெல்லாம் வைத்திய நிபுணர்கள் நுணுக்கமாக ஆராய்ந்து தமது வைத்திய அறிக்கையில் குறித்துக் கொள்வர்.

பின்னர் நீதிமன்றத்தில் சாட்சியம் கூறும் போது தமது அறிக்கையைப் பார்த்து இறந்தவரின் உடல் எவ்வாறு பாதிக்கப்பட்டது. அத்தகைய பாதிப்பால் இறக்கும் அபாயம் இருந்ததா? என்றெல்லாம் சாட்சி கூறுவர்.

இதனை கொண்டே நீதிமன்றம் எதிரியின் செயல் மனித உயிரை போக்கியது என்று தீர்மானிக்கிறது. துவக்கால் வெடி வைத்ததை நான் கண்டேன் என்று எத்தனை பேர் சாட்சியம் கூறினாலும் அது போதாது. அந்த வெடிதான் ஒருவரின்

இறப்பை ஏற்படுத்தியது என்று தீர்மானிப்பதற்கு மேற்படி வழக்கிலும் துப்பாக்கியில் இருந்து பாய்ந்த குண்டுதான் இறந்தவரின் உயிரை போக்க காரணமாக இருந்தது என்ற சாட்சியங்கள் சந்தேகத்துக்கு இடமில்லாமல் நிரூபிக்க தேவையானது என்று கூறலாம்.

மரண வாக்குமூலத்தின் அடிப்படையில் ஒருவரை தண்டிக்கலாமா?

மரண வாக்குமூலத்தின் பெறுமதி பற்றி பல்வேறு தீர்ப்புகள் உள்ளன. பின்வரும் இந்திய வழக்குகளில் மரண வாக்குமூலத்தின் அடிப்படையில் வேறு உறுதிப்படுத்தும் சாட்சியம் இல்லாவிட்டால் தண்டிக்க முடியாது என்ற கருத்தும் உள்ளது.

ராம்நாத் மாதோ பிரசாத் என்ற வழக்கில் மரண வாக்குமூலமானது சத்தியபிரமாணத்தின் அடிப்படையில் செய்யப்படுவதில்லை என்றும் சாட்சியம் கூறுபவர் குறுக்கு விசாரணைக்குப்படுவதில்லை என்றும் வாக்குமூலம் கூறும் போது அவர் உடல் உள ரீதியாக குழப்பத்தில் இருப்பதால் தன்னுடைய கற்பனையையும் கலந்து வாக்குமூலம் கொடுக்கலாம் என்று கூறப்பட்டது.

அகலதாபாத் நீதிமன்றம் மரண வாக்கமூலத்தை நம்பக் கூடாது என்றும் அதனை கூறபவர் வஞ்சம் தீர்ப்பதற்காக வேறு சிலரையும் சேர்த்துக் கூறலாம் என்றும் கூறப்பட்டது. சென்னை நீதிமன்றம் மரண வாக்குமூலத்தை ஏற்பது பற்றி பின்வருமாறு கூறியது. மரண வாக்குமூலத்தை நம்புவதும் நம்பாததும் சூழ்நிலைகளைப் பொறுத்ததேயாகும். வேறு சாட்சியங்களை நம்புவதற்கு எந்த விதிமுறைகள் பின்பற்றப்படுகின்றனவோ அவ்விதிமுறைகளே மரண வாக்குமூலத்திற்கும் பின்பற்றப்பட வேண்டும். மரண வாக்குமூலத்தை நம்புவதும் நிராகரிப்பதும் முழுக்க முழுக்க நீதிமன்றத்தின் கையில் தான் உள்ளது. வழக்கை விசாரிக்கும் நீதிமன்றம் மரண வாக்குமூலத்தை

நம்பினால் அதன் அடிப்படையில் தண்டனை விதிக்கலாம் என்றது.

இவ்வாறு முரண்பட்ட தீர்ப்புக்கள் அல்லது கருத்துக்கள் நீதிமன்றங்களுக்கிடையில் இருந்ததால் உச்ச நீதிமன்றம் இவ்விடயத்தில் ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டிய சில கருத்துக்களை முன் வைத்தது. அந்தக் கருத்துக்கள் பின்வரும் வழக்கின் போது உச்ச நீதிமன்றத்தால் முன்வைக்கப்பட்டது.

கௌசல்ராவ் எதிர் பம்பாய் மாநிலம் என்ற வழக்கின் விபரம் பின்வருமாறு:-

நாக்பூரில் தொழிலாளர் வர்க்கம் இரண்டாகப் பிரிந்து இருந்தது. அவர்கள் அடிக்கடி மோதிக் கொள்வதுண்டு. அப்படி ஒரு நாள் மோதல் ஏற்பட்ட பொழுது பாபூலால் என்பவன் கடுமையாகத் தாக்கப்பட்டான்.

அவன் உடனடியாக மருத்துவமனைக்குக் கொண்டு செல்லப்பட்டான். வழியில் தன்னை நான்கு பேர் தாக்கியதாகவும் அதில் ஒருவன் கௌசல் என்றும் மற்றவன் துக்காரம் என்றும் கூறினான்.

பின்னர் பொலிஸ் அதிகாரி கேட்ட போதும் அதே பெயரைக் கூறினான். நீதிபதி கேட்ட போதும் அதே பெயரைக் கூறினான். வைத்திய அதிகாரி கேட்ட போதும் அதே பெயரைக் கூறினான்.

இறுதியில் வழக்கு விளக்கத்திற்கு வந்தது. விளக்கத்திற்கு முன்னர் அவன் இறந்து விட்டான். ஆகவே அவனது மரண வாக்குமூலத்தை ஏற்பதா? என்ற வினா எழுந்த போது டாக்டர் அவனது உடல்நிலை வாக்குமூலம் கொடுக்கத் தகுதியாக இருந்தது என்று சான்று கொடுத்தால் மரண வாக்குமூலத்தை எடுக்க நீதிமன்றம் தீர்மானித்தது.

மரண வாக்குமூலத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு கௌசலும் துக்காரமும் எதிரிகளாக பெயர் குறிக்கப்பட்டு கைது

செய்யப்பட்டு நீதிமன்றுக்குக் கொண்டு வரப்பட்டனர். கொண்டு வந்தவர்களில் துக்காரம் என்பவன் தலித் இனத்தைச் சேர்ந்தவன் என மரணமானவன் கூறியிருந்தான்.

இங்கு கொண்டு வரப்பட்ட துக்காரம் கோகிலி (Koqili) வகுப்பை சேர்ந்தவனாவான். ஆகவே நீதிமன்றம் அவனை விடுதலை செய்தது. அத்துடன் துக்காரம் என்ற பெயர் உள்ளவர்கள் நான்கு பேர் மட்டுமே அங்கு இருந்தனர். அவர்கள் நால்வரும் கோகிலி இனத்தைச் சேர்ந்தவர்களாவர். தலித் இனத்தைச் சேர்ந்த ஒருவர் தானும் இருக்கவில்லை. ஆகவே உயர்நீதிமன்றம் அவனை விடுதலை செய்தது. பின்வரும் அறிவுறுத்தல்களை செய்தது.

1. ஒவ்வொரு வழக்கும் அவ்வழக்கின் பொருள் உண்மைகளைப் பொறுத்து எச்சூழ்நிலைகளில் மரண வாக்குமூலம் வழங்கப்பட்டது என்பதைக் கருத்தில் கொண்டும் மட்டுமே தீர்ப்பு வழங்க வேண்டுமே தவிர வேறு தீர்ப்புக்களை பின்பற்ற வேண்டுமென்பதில்லை.
2. மரண வாக்குமூலத்தை ஏற்பதற்கு உறுதியூட்டும் வேறு சாட்சியங்கள் அவசியம் என்பதில்லை என்றும் கூறியது.

வாசகர்களுக்கு இவ்விடயத்தில் ஒரு வினா எழத் தோன்றும். அது என்னவெனில் மரண வாக்குமூலம் கொடுப்பவர் மரணிக்காமல் பிழைத்து விட்டால் என்ன? நடக்கும் என்பதாகும்.

சில சமயங்களில் மரண வாக்குமூலம் கொடுத்தவர் பிழைத்து விடுவதுண்டு. அப்படிப்பட்ட சந்தர்ப்பத்தில் மரண வாக்குமூலத்தை 32 ஆம் பிரிவின் கீழ் ஏற்றுக் கொள்ள முடியாது. ஆனால் அச்சாட்சியத்தை உறுதியூட்டும் சாட்சியாகப் பாவிக்கலாம்.

சட்டத் தகுதியற்ற ஒருவர் அளிக்கும் மரண வாக்குமூலம் ஏற்கப்படுமா?

சாட்சியம் அளிப்பதற்கு சகலரும் தகுதியானவர்கள். ஆனால் பித்துப் பிடித்தவர், சிறு வயதுக் குழந்தைகளின் சாட்சியம் ஏற்கப்படுவதில்லை.

ஏனெனில் அவர்களால் சம்பவத்தின் தன்மையை உணரக் கூடிய சக்தியில்லாமல் இருப்பதாகும். ஆகவே அத்தகைய பித்துப் பிடித்தவர், சிறு குழந்தைகளின் சாட்சியம் ஏற்கப்படுமா? என்பது வினாவாகும்.

இலங்கையில் பெரிதளவான வழக்குகள் இந்த வகுதிக்குள் இல்லை. இலங்கை பிரித்தானியாவில் வழங்கப்பட்ட Pike என்ற வழக்கின் தீர்ப்பையே முன்னர் பின்பற்றியது. ஆனால் பழனியாண்டி வழக்கின் தீர்ப்பு இவற்றுக்கு மாறாக இருந்தது.

பழனியாண்டி வழக்கில் தாயையும் மகனையும் பழனியாண்டி என்பவன் கொலை செய்தான். இக்கொலைக்கு காரணமானவன் யார் எனத் தகப்பன் நாக்கு வெட்டப்பட்டிருந்த அவனது இளைய மகனிடம் கேட்ட போது அவன் சைகைகளால் பழனியாண்டி என்று தெரிவித்தான். அந்த தோட்டத்தில் உள்ள இன்னுமொருவரை இக்குழந்தை பழனியாண்டி அங்கிள் என்றே கூப்பிடுவது வழக்கம். மற்றப் பழனியாண்டி தொழிலாளியாவார். ஆகவே எந்தப் பழனியாண்டி கொலை செய்தான் என்பதை இந்தக் குழந்தையால் சொல்ல முடியுமா? என்ற கேள்வி எழுந்ததுடன் எதனை அடிப்படையாக வைத்து அவனுக்கு மரண தண்டனை விதிக்கலாம் என்றும் பிரச்சினை எழுந்தது.

அலஸ் நீதியரசர் சத்தியப்பிரமாணத்தின் தன்மையை உணர முடியாத ஒருவரும் சத்தியத்தின் மேல் சாட்சியம் கூறலாம் என்றும் நான் கூறுவதை தெளிவாக அறிந்த ஒருவராக அவர் இருந்தால் அது போதுமானது என்றும் கூறியதுடன் பழனியாண்டிக்கு மரணதண்டனையும் விதித்தார்.

இங்கிலாந்தின் **pike** வழக்கின் தீர்ப்புக்கு மாறாக இது இருப்பினும் இத்தீர்ப்பு எல்லோராலும் வரவேற்கப்பட்ட தீர்ப்பாக இருந்தது. ஆகவே மரணவாக்கு மூலம் அதன் தன்மையை அறிந்து கொள்ளும் குழந்தைகளாலும் கொடுக்கப்படலாம்.

சுருங்கக் கூறின் ஒருவருக்கு சாட்சி சொல்லத்தகுதி என்பது அவருடைய வயதை வைத்து முடிவு செய்யப்பட்டதில்லை.

அவர் கேள்விகளை புரிந்து கொண்டு பதில் அளிக்கும் கற்றலின் அடிப்படையில்தான் அவருடைய சாட்சியம் அளிக்கும் தகுதி நிர்ணயிக்கப்படுகிறது. இவ்வகையில் பழனியாண்டி வழக்கைப் போல் இந்தியாவில் *மொகமது சாகுல் எதிரர் அரசன்* என்ற வழக்கில் 10 வயதுடைய சிறுமி கேள்விகளைப் புரிந்து கொண்டு சாதூர்யமாக எவ்வித தயக்கமும் இல்லாமல் பதிலளித்தாள். எனவே ஒரு கொலை வழக்கில் அவள் கொடுத்த சாட்சியம் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டது.

ஆனால் சாட்சி சொல்வதற்கு முன் செய்விக்கப்படும் சத்தியப்பிரமாணத்தின் பொருள் அவளுக்கு தெரிந்திருக்க வில்லை. இருந்தாலும் கேள்விகளை புரிந்து கொண்டு பதிலளிக்கும் திறமை இருப்பதால் நீதிமன்றம் பெரிதாக எடுத்துக் கொள்ளவில்லை.

ஆகவே, இலங்கையிலும் இந்தியாவிலும் சட்ட தகுதி இல்லாதவர்களை பொறுத்தவரை ஏற்றுக் கொள்ளப்படும் நடைமுறை இங்கிலாந்து முறைக்கு மாறானது எனலாம்.

aPinAk· anahaKk· fu·viiwfsnv· Klf·fo'nl Khahiit

காசோலை கொடுக்கல், வாங்கல் பற்றி நீங்கள் அறிய வேண்டிய தீர்ப்புக்கள்

தற்போதைய உலகில் பணப்பரிமாற்றல்கள் பணத்தினால் மட்டுமன்றி, காசோலை மூலமாகவும் கடன் அட்டைகள் மூலமாகவும் நடைபெறுவதை நாம் அறிவோம்.

வர்த்தக உலகில் அதிகமாக கொடுக்கல் வாங்கல்கள் காசோலை மூலமே நடைபெறுகின்றன. காசோலை மூலம் நடைபெறும் கொடுக்கல், வாங்கல்களில் சிலர் பல பிரச்சினைகளுக்கு முகம் கொடுக்க வேண்டியும் இருக்கிறது.

உதாரணமாக வங்கி கணக்கு மூடப்பட்ட காசோலைகளை வழங்கி பொருட்களை பெறுதல், வங்கியில் பணம் இல்லாமல் காசோலைகளை எழுதுதல் போன்றவை அவற்றில் சிலவாகும். மேற்கூறிய அத்தகைய காசோலைகளுக்கு வங்கி பணத்தை கொடுப்பதில்லை.

இதனால், அக்காசோலைகளுக்கான பணத்தை அக்காசோலை-யைத் தந்தவரைத் தேடிப்பிடித்தோ அல்லது நீதிமன்றங்களில் வழக்குத் தாக்கல் செய்தோ பெற வேண்டிய நிலை ஏற்படுகிறது. அத்தகைய முயற்சிகளில் ஈடுபடும் போது கூட பணத்தைப் பெறுவது கஷ்டமாகவிருக்கிறது. இதனால், பலர் காசோலைகளுக்கு பண்டங்களை விற்பதில்லை என தத்தமது கடைகளில் அறிவித்தலையும் போட்டு வைத்து உள்ளதையும் நாம் காணலாம்.

ஆனாலும் காசோலைக்கு பண்டங்களை விற்காமல் பணத்தை செலுத்தியே பண்டங்களைப் பெற வேண்டுமென்று கூறுகின்றவர்களிடம் செல்லும் வர்த்தகர்கள் விரல் விட்டு எண்ணக்கூடியவர்களே.

ஆகவே வர்த்தகர்கள் இரண்டும் கெட்ட நிலையிலேயே வியாபாரத்தை செய்ய வேண்டியிருக்கின்றது. இதனால் இலங்கையில் சில சட்டங்களை பாராளுமன்றம் இயற்றி வர்த்தகர்களுக்கு ஊக்கம் அளிக்க வேண்டியிருந்தது.

அவற்றில் முக்கியமான சட்டம் கடன் அறவீட்டு (விஷேடம்) சட்டமாகும். இது 1990 ஆம் ஆண்டின் 2 ஆம் இலக்கச் சட்டம் என அழைக்கப்படுகின்றது.

இச்சட்டத்தில் உள்ள விஷேடம் என்னவெனில் விரைவாக நீதிமன்றங்களின் நடவடிக்கைகளை கையாண்டு தீர்ப்பை வழங்குவதேயாகும். அத்துடன் வங்கியில் பணம் இல்லாமல் ஒருவர் காசோலை எழுதி அக்காசோலை மதிப்பிழந்தால் அவர் கிரிமினல் அல்லது குற்றவியல் குற்றத்தை செய்தார் என்று கொண்டு அவருக்கு தண்டனை பெற்றுக் கொடுப்பதுமாகும்.

ஆயினும் இச்சட்டம் ஆரம்பத்தில் கடன் வழங்கும் நிதி நிறுவனங்களுக்கு மட்டுமே பொருந்தும் எனக் கொள்ளப்பட்டது. ஆனால் ஓ.ஐ.சி, சீ.ஐ.டி, எதிர் ஏ.சீ. சோரிஸ் என்ற வழக்கின் தீர்ப்பின் பின்னர் இச்சட்டமானது கடன் வழங்கும் நிதி நிறுவனங்களுக்கு மட்டுமல்ல சாதாரண பொது மகன் வங்கியில் பணம் இல்லாமல் காசோலை எழுதினாலும் அவருக்கு எதிராக குற்றவியல் வழக்கை தொடர்ந்து நிவாரணம் பெறலாம் என உயர்நீதிமன்றம் தீர்த்தது. ஆகவே தற்போது பல வர்த்தகர்கள் இதன் கீழ் வழக்கை தாக்கல் செய்து பணத்தை பெறுவதை நாம் காணலாம்.

மேற்படி வழக்கு பற்றியது

இந்த வழக்கில் எதிராளி வங்கியில் போதியளவு பணம் இல்லாமல் 4.6 மில்லியனுக்கு காசோலையை பலநோக்குக் கூட்டுறவுச் சங்கத்திற்கு வழங்கியதன் மூலம் குற்றம் புரிந்துள்ளதாக பண்டாரவளை நீதிவான் நீதிமன்றத்தில் வழக்கு தாக்கல் செய்யப்பட்டது. அப்பணத்திற்கான தொகைக்கு காசோலையை வழங்கி உருளைக்கிழங்கு விதையை வாங்கியதாகவும் கூறப்பட்டிருந்தது.

காசோலையை மேற்படி பல நோக்குக் கூட்டுறவுச்சங்கம் வங்கியில் சமர்ப்பித்த போது வங்கி அதற்குப் பணம் கொடுக்க மறுத்து விட்டது. இதனால் காசோலை

மதிப்பிழந்தது. பல நோக்குக்கூட்டுறவுச் சங்கம் சட்ட நடவடிக்கை எடுத்தது.

பலநோக்குக் கூட்டுறவுச்சங்கம் எதிராளியின் மீது கடன் அறவீட்டு சட்டத்தின் 25(1) ஆம் பிரிவின் கீழ் வழக்கை தாக்கல் செய்தது. எதிராளியின் சார்பில் தெரிவுபட்ட சட்டத்தரணி கடன் அறவீட்டுச்சட்டத்தின் கீழ் நிதி நிறுவனங்கள் மட்டுமே அவற்றுக்கு வழங்கிய காசோலைகள் மதிப்பிழந்தால் பணத்தைக் கேட்டு வழக்குத் தாக்கல் செய்யலாமே ஒழிய ஏனையோர் அச்சட்டத்தின் கீழ் வழக்குத்தாக்கல் செய்து பணத்தை கோர முடியாது என்று கூறி பலநோக்குக் கூட்டுறவுச்சங்க வழக்கை தள்ளுபடி செய்யுமாறு கேட்டுக் கொண்டார்.

இதனை நிராகரித்த நீதிவான் வழக்கிற்கான விளக்கத்திற்கு திகதியை நியமித்தார். நீதிவானின் கட்டளையில் அதிருப்தியுற்ற எதிராளி ஊவா மாகாண மேல் நீதிமன்றத்தில் மீளாய்வு விண்ணப்பத்தை சமர்ப்பித்து நீதிவான் கட்டளையை ரத்துச் செய்யுமாறு கோரினார்.

ஊவா மாகாண மேல்நீதிமன்றம் அதனை மறுத்து நீதிவானின் கட்டளையை உறுதி செய்தது. இத் தீர்ப்பில் அதிருப்தி கொண்ட எதிராளி மேன் முறையீட்டு நீதிமன்றத்திற்கு மேன்முறையீடு செய்து மேற்படி மேன்நீதிமன்றத் தீர்ப்பை ரத்துச் செய்யுமாறு கோரினார்.

மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றம் நீதிவான் நீதிமன்றத்தினதும் மேல் நீதிமன்றத்தினதும் தீர்ப்பை ரத்துச் செய்ததுடன் பின்வருமாறு தீர்ப்பு கூறியது. கடன் அறவீட்டுச் சட்டத்தின் கீழ் உள்ள நிதி நிறுவனங்கள் என்ற வரைவிலக்கணத்துக்குள் மேற்படி உட்பளாத்த பல நோக்குக் கூட்டுறவுச்சங்கம் வர முடியாது என்றும் ஆகவே, கடன் அறவீட்டுச்சட்டத்தின் 25(1) ஆம் பிரிவின் கீழ் மேற்படி பலநோக்குக்கூட்டுறவுச்சங்கம் வழக்கைத் தாக்கல் செய்து பணத்தைப் பெற முடியாது என்றும் தீர்த்தது.

மேற்படி தீர்ப்பில் அதிருப்தியுற்ற உட்பளாத்த பலநோக்குக்கூட்டுறவுச்சங்கம் உயர்நீதிமன்றத்துக்கு மேன்முறையீடு செய்தது. உயர்நீதிமன்றத்தில் எழுந்த வினா என்னவெனில் கடன் அறவீட்டுச் சட்ட மூலத்தின் 25(1) ஆம் பிரிவு நிதி வழங்கும் நிறுவனங்களுக்கு மட்டும் செல்லுமா? அல்லது பிறருக்கும் செல்லுமா? என்பதேயாகும். அதாவது ஒருவர் வங்கியில் பணம் இல்லாமல் காசோலையை எழுதினால் அவர் குற்றம் செய்தவர் ஆகிறாரா? அதற்குரிய பணத்தை 25(1) ஆம் பிரிவின் கீழ் வழக்கைத் தாக்கல் செய்து ஒருவர் பெறலாமா? என்பதேயாகும்.

மூன்று நீதியரசர்களை கொண்ட உயர் நீதிமன்றமானது இரண்டுக்கு ஒன்று எனப்பிரிந்து அதாவது இரண்டு நீதியரசர்கள் ஒரு பக்கமாகவும் மற்றைய நீதியரசர்கள் மறுபக்கமாகவும் தீர்ப்பு வழங்கினர். இரண்டு நீதியரசர்கள் வழங்கிய தீர்ப்பின் படி ஆள் ஒருவர் வங்கியில் பணம் இல்லாமல் காசோலை வழங்கினால் குற்றம் இழைத்தவர் ஆகின்றார் என்றும் அவருக்கு எதிராக குற்றவியல் வழக்குத் தொடர முடியும் என்றும் தீர்த்தனர். ஆகவே, இன்றைய நிலை என்னவெனில் எவர் ஒருவர் வங்கியில் பணம் இன்றி காசோலை வழங்கினால் அவருக்கு எதிராக நீதிவான் நீதிமன்றத்தில் வழக்கு தாக்கல் செய்த பணத்தை பெறலாம். தவறும் பட்சத்தில் அவர் சிறைத்தண்டனைக்கு உள்ளாகலாம் என்பதேயாகும். கடன் அறவீட்டுச்சட்டத்தின் 25(1) ஆம் பிரிவு சகலருக்கும் செல்லும் என்றது.

சில்வா எதிர் மேர்கன் ரைல் பாங் ஒப் இந்தியா

இந்த வழக்கின் முக்கியம் என்னவெனில் வங்கிகள் நிரந்தர வைப்புக்களை (**fixed deposits**) பெறும் போது யாருக்கு பொறுப்பு கூற வேண்டும் என்ற தீர்மானமாகும்.

இந்த வழக்கின் நிகழ்வு பின்வருமாறு, தகப்பனார் ஒரு குறித்த தொகைப் பணத்தை நிரந்தர வைப்பாக வங்கியில் வைப்பிலிட்டார். வைப்புச் செய்யும் போது அவரது மகள் வயது

வராத இளம் பிராயத்தினள் ஆக இருந்தாள். மேலும் வைப்புச் செய்யும் போது வங்கிக்கும் இவருக்கும் இடையே யாருக்கு முற்பணத்தை கொடுக்க வேண்டும் என்ற தனி ஒப்பந்தம் ஒன்றும் ஏற்படுத்தப்படவில்லை.

தகப்பனார் காலமாகி விட்டார். அவரது இறுதி விருப்பாவணத்தின் படி ஒருவருக்கு நீதிமன்றம் அவரது சொத்தை பரிபாலிக்கும் பத்திரத்தை வழங்கியது. (probate) என அழைக்கப்படும் அப்பத்திரத்தை பெற்றவர் வங்கிக்கு இந்த (probate) பத்திரத்தை சமர்ப்பித்து வங்கியில் இறந்தவர் வைப்பில் இட்ட நிரந்தர வைப்புப் பணத்தைப் பெற்றுக்கொண்டார்.

இதற்கு எதிர்ப்புத் தெரிவித்த இறந்தவரின் மகள் நீதிமன்றத்தில் வழக்கு தொடர்ந்து வங்கியில் தனது தகப்பனாரால் வைப்பில் இடப்பட்ட நிரந்தர வைப்புத் தொகையை தனது கல்யாணத்திற்கு சீதனமாக கொடுக்க வைப்பில் இடப்பட்டது என்றும், ஆகவே அதனை தனக்கு தரவேண்டும் என்றும் கோரினார். வங்கி இதனை நிராகரித்து கூறியது என்னவெனில் மேற்படி பணத்தை தனது மகளுக்கு வழங்குமாறு கூறுகின்ற ஒப்பந்தம் ஒன்றும் வங்கிக்கும் இறந்தவருக்கும் இடையே இருக்கவில்லை என்றும் கூறியது.

இத்தீர்ப்பில் அதிருப்தியுற்ற மேற்படி மகள் உயர் நீதிமன்றத்திற்கு விண்ணப்பித்திருந்த போது நீதிமன்றம் பின்வருமாறு கூறியது.

சாட்சியங்களின் படியும் அணைக்கப்பட்டுள்ள ஆவணங்களின் படியும் பணத்தை வைப்புச் செய்தவர் தகப்பனே என்றும் அந்த வைப்பைச் செய்யும் போது நிரப்பிய விண்ணப்பத்தில் பணத்தை வைப்புச் செய்தவர் கேட்கும் போது கொடுக்க வேண்டும் என்ற விதியிருப்பதால் அதனை அவருக்கு அவர் இல்லாத பட்சத்தில் நீதிமன்றத்தால் அவரது சொத்தைப் பரிபாலிக்க நியமிக்கப்பட்டவருக்கே வழங்க வேண்டும் என்றும்

உயர்நீதிமன்றம் கூறியது. ஆகவே வங்கி வைப்புக்களில் கவனமாக செயற்பட வேண்டும்.

Indrasumana Thera Vs Kalapugama Upali

இலங்கையில் துறவிகள் (சமயத்தலைவர்கள்) தமது சொந்தப் பெயரில் வங்கிக் கணக்குகளை வைத்திருப்பது அபூர்வமானது. இந்த வழக்கில் பௌத்த துறவி ஒருவர் தனது சொந்தப் பெயரில் வங்கிக் கணக்கு ஒன்றை வைத்திருந்தார். இவர் இறக்கும் போது இறுதி விருப்பாவணம் எழுதியிருக்கவில்லை. அப்படியான சந்தர்ப்பத்தில் அவரது பெயருக்கு வங்கியில் பணம் இருந்தாலும் அவை இறந்தவரை தொடர்ந்து அவரது இடத்திற்கு நியமிக்கப்படும் பௌத்த குருவின் விகாரைக்கே சேரும். புதியதோர் நீதிமன்றத்திற்கு விண்ணப்பித்து அனுமதியைப்பெற்று அவரது பணத்தை தனது விகாரைக்கு பெற்றுக்கொள்ளலாம் அவரது தனிப்பட்ட தேவைக்கு பெற முடியாது.

பௌத்த குருமார் இறுதி விருப்பாவணம் எழுதி வைக்க முடியாது என்று Buddhist Temporalities Ordinance இன் 23 ஆம் பிரிவு கூறுகிறது.

இலங்கை வங்கி எதிர் உபாலி டயஸ் எவுஜின் டயஸ் என்பவர் 25.11.78 இல் இறந்தார். இறுதி விருப்பாவணம் எழுதி வைத்திருந்தார். உபாலி டயஸ் என்பவர் தான் மரணசாசனப் பத்திரத்திற்கு (probate) உரித்தாளர் என எழுதியிருந்தார். எவுஜின் இறக்கும் தினத்தில் இலங்கை வங்கியில் ரூபா 14520.90 சதம் அவரது கணக்கில் இருந்தது.

மரணசாசனப்பத்திரத்தை பெறுபவரின் சட்டத்தரணி மேற்படி வங்கிக்கு கடிதம் அனுப்பி மேற்படி பணத்தை மரண சாசன வழக்கின் கணக்கிற்கு அனுப்புமாறு கோரியிருந்தார். இது நீதிபதியின் கட்டளையின் படி எனவும் கூறியிருந்தார்.

ஆனால் வங்கி மனேஜர் அவ்வாறு செய்யவில்லை. சட்டத்தரணிகளிடம் எவுஜின் மரணத்தை அடுத்து நீதிமன்றத்தால் வழங்கப்பட்ட (probate) அல்லது நிர்வாகத்தத்துவப் பத்திரத்தை காண்பிக்குமாறு கேட்டார்.

சட்டத்தரணிகள் உடனடியாக வழக்கை விசாரிக்கும் நீதிமன்றத்தின் கட்டளை போதுமானது என்றனர். ஆனால் வங்கி மனேஜர் பணத்தை வைப்பிலிடுவதற்கு முன்னர் நிர்வாகத் தத்துவப்பத்திரத்தை அல்லது (probate)தான் பார்வையிட வேண்டியது அவசியமும் முன் தேவைப்படும் ஆகும் என்று மீண்டும் பதில் அனுப்பினார்.

15.05.81 இல் மாவட்ட நீதிபதி மனேஜருக்கு அறிவித்தல் அனுப்பி தனது கட்டளைக்கமைய பணத்தை வைப்பீடு செய்யாமல் விட்டதற்கு விளக்கம் தருமாறும் தவறின் நீதிமன்ற அவமதிப்புக்கு அவர் உள்ளாவார் என்று கூறினார். இத்தீர்ப்பை எதிர்த்து வங்கி மேன்முறையீடு செய்தது.

மேன்முறையீடு நீதிமன்றம் வங்கிக்கு சார்பாக தீர்ப்பு கூறியது. மரண நிர்வாகத் தத்துவப்பத்திரம் அல்லது (probate) எனப்படும் பத்திரம் ஒன்று வழங்குவதற்கு முன்னர் வங்கிக்கு பணத்தை அனுப்புவது வங்கியை பொறுத்த விடயம். சிலவேளை அவருக்கு நிர்வாகத்தத்துவப்பத்திரம் அல்லது (probate) கிடைக்காவிட்டால் அப்பணத்திற்கு வங்கியே பதில் சொல்ல வேண்டும். ஆகவே வங்கியின் பதில் சரியானதே என்றது. மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றம் மாவட்ட நீதிபதியின் கோரிக்கைகளான பணத்தை வழக்கில் வைப்பீடு செய்யவும் என்பதும் தவறானால் நீதிமன்ற அவமதிப்புக்கு ஆளாக வேண்டும் என்றதும் சட்டத்தின் முன் பிழையானதாகும் என்றது. வங்கி இந்த வழக்கில் வென்றது.

**வழக்கைச்சரியாக தாக்கல் செய்யாவிட்டால் தோல்வி
என்பதற்கு சார்பான வழக்கு**

செனவிரத்ன எதிர் தாஹா

இந்த வழக்கில் எதிராளி பாணந்துறையில் வசிப்பவர். வழக்காளிக்கு ஒரு காசோலையை வழங்கினார். அந்த காசோலை பாணந்துறை இலங்கை வங்கிக் கிளைக்கு எழுதப்பட்டது. வழக்காளி இந்த காசோலையை வங்கியில் கொடுத்த போது வங்கி பணம் இல்லை என்று கூறி காசோலையை திருப்பிக் கொடுத்தது.

வழக்காளி அக்காசோலையை கொழும்பு மாவட்ட நீதிமன்றத்தில் தாக்கல் செய்து எதிராளியிடம் பணத்தை கோரினார். நீதிமன்றம் அதனை வழங்கியது.

எதிராளி மேன்முறையீடு செய்தார். உயர்நீதிமன்றம் பின்வரும் தீர்ப்பை வழங்கியது. இந்த வழக்கில் வழக்கெழு காரணம் (cause of action) எழுந்த இடம் பாணந்துறையாகும். ஆகவே கொழும்பு மாவட்ட நீதிமன்றத்திற்கு இந்த வழக்கை கேட்க நியாயாதிக்கம் இல்லை என்று கூறி வழக்காளியின் வழக்கை தள்ளுபடி செய்தது.

வியாபாரிகள் கவனிக்க வேண்டியது

இவ்விடத்தில் வியாபாரிகள் கவனிக்க வேண்டிய விடயம் என்னவெனில் வாகனத்தில் சென்று பொருட்களை விற்று விட்டு காசோலையை பெறும் இடத்தில் உள்ள மாவட்ட நீதிமன்றத்தில் வழக்கைத் தாக்கல் செய்யாமல் வியாபார மூலஸ்தாபனம் இருக்கும் கொழும்பில் பலர் வழக்கை தாக்கல் செய்ய முயல்வதுண்டு. அது தவறு ஆயினும் காசோலையை தருபவர் தான் இந்த பணத்தை கொழும்பில் தருவேன் என்றோ கொழும்பில் உள்ள வங்கி ஒன்றுக்குள் காசோலையை தருவாரானால் அவருக்கு எதிராக கொழும்பு மாவட்ட நீதிமன்றத்தில் வழக்கை தாக்கல் செய்யலாம்.

ஆனால் குற்றவியல் வழக்கு குற்றம் நடந்த இடத்தில் தாக்கல் செய்யப்பட வேண்டியிருப்பதால் கொழும்பில் காசோலையை தந்து சாமான் வாங்கியிருந்தால் அவர் எங்கு வசித்தாலும் வழக்கை கொழும்பில் நடத்தலாம்.

இனி இலங்கையில் மதிப்பிழந்த காசோலை ஒன்றுக்கு பணத்தை பெற என்ன நடவடிக்கைகளை எடுக்கலாம் என இலங்கைச் சட்டங்கள் கூறுகின்றன எனப்பார்போம்.

1. நாம் முதலில் கூறியது போல் கடன் அறவிடும் சட்ட மூலத்தின் கீழ் காசோலை ஒன்று வங்கியில் பணம் இல்லாமல் எழுதப்பட்டால் காசோலையை வழங்கியவருக்கு எதிராக ஒரு வழக்கை நீதிவான் நீதிமன்றத்தில் தாக்கல் செய்யலாம்.

பொலிஸ் மூலம் இவ்வழக்கை தாக்கல் செய்யவும் முடியும். தனிப்பட்ட சட்டத்தரணி ஒருவர் மூலமும் இதனை தாக்கல் செய்ய முடியும். பிராதும் சத்தியக்கடதாசியும் மதிப்பிழந்ததை காட்டும். ஆவணம் வேறும் அதனை உறுதிப்படுத்தும் ஆவணங்களில் இருப்பின் அவற்றையும் சமர்ப்பிக்க வேண்டும். தனிப்பட்ட சட்டத்தரணியால் வழக்குத்தாக்கல் செய்யப் -படுவதாயிருந்தால் எதிராளிக்குரிய Notice மற்றும் குற்றச்சாட்டை அச்சட்டத்தரணியே தயாரித்து நீதிமன்றத்திற்கு வழங்க வேண்டும்.

குற்றச்சாட்டில் எதிராளி வஞ்சித்துள்ளமை காட்டப்படுவதோடு குற்றமுறை கையாடல் செய்தார் என்றும் காட்ட வேண்டும்.

கொழும்பில் பல வழக்குகள் நடைபெற்று வழக்காளிகள் தவணையில் பணத்தை செலுத்துகின்றனர்.

இவ்வழக்கை ஒருவர் தாக்கல் செய்தால் எதிரி குற்றத்தை ஒப்புக் கொண்டால் ஒழிய உடனடியாக பிணை வழங்கப்பட மாட்டாது.

11. கடனை அறவிடும் வழக்கு மாவட்ட நீதிமன்றத்தில் தாக்கல் செய்யப்படுவது இது சிவில் வழக்காகும். இந்த

வழக்கை தாக்கல் செய்யும் போது மிக அவதானமாக பிராது வரையப்பட வேண்டும்.

பிராதில் எதிராளியால் வழங்கப்பட்ட காசோலையில் தான் கையொப்பமிட்டு உரிய காலத்தில் வங்கிக்குப் பணத்தை பெற வைப்பில் இட்ட போது வங்கி அதற்கு பணம் தரவில்லை என்று தெளிவாக கூற வேண்டும். நீதிமன்றம் இவ்வழக்குகளை எம்.ஆர்.வழக்குக்கள் என சில இடங்களில் அனுப்புவதுண்டு.

111. எம்.எஸ். என அழைக்கப்படும் வழக்கு

இதற்கு சத்திய கடதாசியும் வழங்குதல் நன்று காசோலையையும் நீதிமன்றத்துக்கு வழங்க வேண்டும். எதிராளி குறித்த ஒரு தொகையை நீதிமன்றத்திற்கு செலுத்திய பின்னரே வழக்கை நடத்தலாம்

முடிவுரை

நாட்டின் பொருளாதார வளர்ச்சிக்கு வங்கிகள் அவசியம். வங்கிகள் தமது நடவடிக்கைகளை காசோலை மூலமே நடத்த அனுமதிக்கப்படுகின்றன.

வாடிக்கையாளர்கள் வங்கிக் கணக்குகளை ஆரம்பிக்க வங்கிகள் இலகு முறைகளை அனுமதித்துள்ளன. வாடிக்கையாளர்களுக்கு மேலதிகப்பற்று குறுகிய காலக்கடன், நீண்ட காலக்கடன் என்பவற்றையும் மற்றும் சலுகைகளையும் வழங்கி வருகின்றன. வாடிக்கையாளர்கள் தமக்கு வழங்கப்படும் காசோலை புத்தகங்கள் மிக கவனமாகவும் பணம் இல்லாத போது காசோலைகள் எழுதுவதையும் செய்யாமல் இருக்குமாறு கேட்கின்றன.

ஆயினும் வாடிக்கையாளர்கள் வங்கியில் பணம் இல்லாத போதும் காசோலைகளை எழுதி தமது காசோலைகளை மதிப்பிழக்கச் செய்கின்றனர்.

ஆரம்ப காலத்தில் இது பெரிய குற்றமாக தென்படவில்லை. ஆயினும் காலவரையில் அரசு கொண்டு வந்த சட்டங்களால்

வங்கிக் காசோலை வங்கியில் பணம் இல்லாத போது எழுதினால் பாரிய குற்றமாக கருதப்படுகிற நிலைமை இன்று காணப்படுகின்றது.

வங்கி வாடிக்கையாளர்களுக்கென விசேட சட்டங்கள் இல்லாவிட்டாலும் தண்டனைச் சட்டக் கோவைக்குள் உள்ள 403 ஆம் பிரிவுகளின் கீழும் 386 – 389 ஆம் பிரிவுகளின் கீழும் வழக்கை தாக்கல் செய்ய வழியுள்ளது. குற்றம் நிரூபிக்கப்படும் பட்சத்தில் 7 வருட சிறைத்தண்டனையும் விதிக்கப்படுகின்றது.

ஆகவே வங்கிக் காசோலை புத்தகம் எமது கையில் இருகின்றது என்ற எண்ணத்தில் வங்கியில் பணமில்லாத சந்தர்ப்பத்தில் காசோலைகளை வழங்குவதை நிறுத்த வேண்டும். தவறின் சிறையும் செல்ல வேண்டியேற்படும். ஆகவே நீதிமன்ற தீர்ப்புக்கள் வர்த்தகர்களுக்கு வரப்பிரசாதமாக அமைந்துள்ளன எனலாம்.

பணப்பரிமாற்றம் எப்பொழுதும் எழுத்தில் இருப்பது உகந்தது.